

Nejvyšší soud
prostřednictvím
Krajského soudu v Ostravě
Havlíčkovo nábř. č. 34
728 81 Ostrava

V Praze dne 18. října 2022

Ke sp. zn. 32 ICm 3260/2016

Žalobce a) **Ing. Lee Louda**, se sídlem Vodičkova 41, 110 00 Praha 1, IČO: 693 26 681, insolvenční správce dlužníka Správa pohledávek OKD, a.s., se sídlem Stonavská 2179, Doly, 735 06 Karviná, IČO: 268 63 154

Zastoupen JUDr. Dušanem Dvořákem, advokátem, ev. č. ČAK 9714, se sídlem DRV Legal, s.r.o. advokátní kancelář, Hlinky 505/118, 603 00 Brno

Žalobce b) **Správa pohledávek OKD, a.s.**, společnost se sídlem Stonavská 2179, Doly, 735 06 Karviná, IČO: 268 63 154, zapsaná v obchodním rejstříku vedeném Krajským soudem v Ostravě, oddíl B, vložka 2900

Zastoupen JUDr. Tomášem Zagarem, advokátem, ev. č. ČAK 08131, se sídlem 28. října 767/12, 110 00 Praha 1

Žalovaná č. 1 **Citibank N.A., London Branch**, se sídlem Citigroup Centre, Canada Square, Canary Wharf, Londýn, E14 5LB, Spojené království, reg. č. BR001018

Zastoupená JUDr. Petrem Přechtělem, advokátem, ev. č. ČAK: 11109, BBH, advokátní kancelář, s.r.o., se sídlem Klimentská 1207/10, 110 00 Praha 1

Žalovaná č. 2 **New World Resources N.V.**, společnost založená podle zákonů Nizozemí registrovaná v holandském obchodním rejstříku pod č. 34239108, registrována jako zahraniční společnost v britském obchodním rejstříku s britským číslem založení BR016952, se sídlem 115 Park Street, Londýn, W1K 7AP, Velká Británie

Zastoupená JUDr. Ivo Jandou, Ph.D., advokátem, ev. č. ČAK: 11146, White & Case, s.r.o., advokátní kancelář, se sídlem Na Příkopě 14, 110 00 Praha 1

Žalovaná č. 3 **NWR Holdings B.V.**, společnost založená podle zákonů Nizozemí registrovaná v holandském obchodním rejstříku pod č. 61294179, se sídlem Herengracht 448, 1017 CA Amsterdam, Nizozemské království

Zastoupená Mgr. Davidem Ilczyszynem, advokátem, ev. č. ČAK: 04910, White & Case, s.r.o., advokátní kancelář, se sídlem Na Příkopě 14, 110 00 Praha 1

**VYJÁDRĚNÍ ŽALOVANÉ Č. 1 K DOVOLÁNÍM ŽALOBCE A)
A ŽALOBCE B) PROTI ROZSUDKU VRCHNÍHO SOUDU V OLOMOUCI
ZE DNE 8. 6. 2022, Č.J. 14 VSOL 10/2022-2231**

Elektronicky prostřednictvím datové schránky

Bez příloh

BBH, advokátní kancelář, s.r.o.

Klimentská 1207/10, 110 00 Praha 1, Česká republika, Tel.: +420-234 091 355, Fax: +420-234 091 366, E-mail: legal@bbh.cz, www.bbh.cz
IČ: 26143119, DIČ: CZ26143119, zapsaná u Městského soudu v Praze oddíl C, vl. 218820

1. ÚVOD

- [1] Žalobou ze dne 9. 9. 2016 (dále jen „**Určovací žaloba**“) se Žalovaná č. 1 domáhala určení pravosti a výše následujících pohledávek popřených Žalobcem a) a Žalobcem b):
- (a) pohledávky ve výši 9.530.033.808,71 Kč (dále jen „**Pohledávka 1**“) vzniklé z titulu ručení Žalobce b) za závazky vzniklé ze smlouvy nazvané „*Indenture EUR 300,000,000 Senior Secured PIK Toggle Notes due 2020*“ uzavřené dne 7. 10. 2014 (dále jen „**SSN**“) a přihlášené Žalovanou č. 1 přihláškou č. P33-1 do insolvenčního řízení Žalobce b); a
 - (b) pohledávky ve výši 621.273.214,79 Kč (dále jen „**Pohledávka 2**“) vzniklé z titulu ručení Žalobce b) za závazky vzniklé ze smluv nazvaných „*Super Senior Term Facility Agreement EUR 35,000,000*“ ze dne 9. 9. 2014 (dále jen „**SSCF**“) a „*Intercreditor Agreement*“ ze dne 7. 10. 2014 (dále jen „**ICA**“) a přihlášené Žalovanou č. 1 přihláškou č. P100-1 do insolvenčního řízení Žalobce b);
- (SSN, SSCF a ICA společně dále jen jako „**Smlouvy**“, Pohledávka 1 a Pohledávka 2 společně dále jen jako „**Pohledávky**“).
- [2] Dne 28. 2. 2017 podal Žalobce a) žalobu, kterou se domáhal vyslovení neúčinnosti Smluv (dále jen „**Odpůrčí žaloba**“). Usnesením soudu prvního stupně ze dne 8. 3. 2017, č.j. 32 ICm 3260/2016-78, byla řízení o Určovací žalobě a Odpůrčí žalobě na návrh Žalobce a) spojena ke společnému řízení.
- [3] Soud prvního stupně rozsudkem ze dne 23. 10. 2019, č.j. 32 ICm 3260/2016-1280 (dále jen „**Rozsudek KS I.**“), zamítl návrhy Žalobce a) na určení neúčinnosti Smluv a určil, že Pohledávky jsou po právu co do pravosti a výše. Vrchní soud v Olomouci usnesením ze dne 19. 10. 2020, č.j. 13 VSOL 133/2020-1709, Rozsudek KS I. zrušil a vrátil věc soudu prvního stupně k dalšímu řízení (dále jen „**Kasační rozhodnutí**“). V Kasačním rozhodnutí odvolací soud odmítl veškeré námitky Žalobce a) a Žalobce b) týkající se údajných procesních vad řízení před soudem prvního stupně a odmítl i námitku nedostatku podmínky řízení spočívající v údajné neexistenci procesní způsobilosti Žalované č. 1, kterou vznesl Žalobce b) až v průběhu odvolacího řízení. Odvolací soud dále v plném rozsahu potvrdil závěr soudu prvního stupně, že Pohledávky přihlášené Žalovanou č. 1 platně vznikly a existují, a uvedl, že rozhodnutí ve zdejším řízení závisí (již jen) na posouzení důvodnosti Odpůrčí žaloby. Ke zrušení Rozsudku KS I. pak odvolací soud přistoupil z důvodu neúplného posouzení podmínek pro vyslovení neúčinnosti napadených právních úkonů podle § 240 odst. 1 a 3 zákona č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenční zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**InsZ**“).
- [4] Soud prvního stupně v souladu s pokyny obsaženými v Kasačním rozhodnutí doplnil dokazování a rozsudkem ze dne 22. 9. 2021, č. j. 32 ICm 3260/2016-1964, opětovně zamítl návrhy Žalobce a) na určení neúčinnosti Smluv a určil, že Pohledávky jsou po právu co do pravosti a výše (dále jen „**Rozsudek KS II.**“). Proti rozsudku podali odvolání Žalobce a) a Žalobce b). Odvolací soud tato odvolání vyhodnotil jako v meritu věci zcela nedůvodná a rozsudkem ze dne 8. 6. 2022, č.j. 14 VSOL 10/2022-2231, potvrdil výroky č. I., II., III., IV., V., IX. a XI. Rozsudku KS II. týkající se

věci samé a změnil pouze výroky č. VI., VI., VIII. a X. Rozsudku KS II. týkající se náhrady nákladů řízení (dále jen „**Napadený rozsudek**“).

- [5] Proti Napadenému rozsudku podali dne 9. 9. 2022 dovolání Žalobce a) i Žalobce b). Žalovaná č. 1 na tato dovolání souhrnně reaguje v tomto vyjádření, přičemž již úvodem shrnuje, že podaná dovolání považuje za nepřipustná a současně i nedůvodná.

2. STRUČNÉ SHRUTÍ OKOLNOSTÍ VZNIKU POHLEDÁVEK A PRŮBĚHU ŘÍZENÍ

- [6] Přihlášené Pohledávky mají původ ve Smlouvách uzavřených v rámci restrukturalizace závazků skupiny NWR, do které patří Žalobce b), Žalovaná č. 2 a Žalovaná č. 3 a mateřská společnost New World Resources Plc. (dále jen „**Skupina NWR**“), která se uskutečnila v roce 2014 (dále jen „**Restrukturalizace 2014**“). Skupina NWR v roce 2014 z důvodu nepříznivě se vyvíjející situace na trhu s uhlím vstoupila do jednání se svými věřiteli za účelem restrukturalizace svých závazků a získání finančních prostředků k dalšímu provozu. Výsledkem těchto jednání byla zmíněná Restrukturalizace 2014, která vyústila zejména v následující (viz odst. 38.11 a 38.12 Rozsudku KS II. a další pasáže týkající se Neformální restrukturalizace dluhu 2014):

- (a) Zrušení původních dluhopisů emitovaných Žalovanou č. 2 na základě Indenture 2010¹ v hodnotě 500 mil. EUR splatných v roce 2018 (dále jen „**Staré dluhopisy**“), za něž ručil Žalobce b), a jejich nahrazení dluhopisy podle SSN v hodnotě 300 mil. EUR splatnými v roce 2020 (dále jen „**Dluhopisy**“). V SSN (stejně jako předtím v Indenture 2010) se Žalobce b) zaručil za závazek Žalované č. 2 splatit Dluhopisy v době jejich splatnosti, za což mu byla pravidelně vyplácena odměna. **Rozsah ručitelských závazků Žalobce b) se v důsledku Restrukturalizace 2014 snížil celkem o 165 mil. EUR** (o 200 mil. EUR se snížil ručitelský závazek ve vztahu k dluhopisům, přičemž přibyl nový ručitelský závazek ve výši 35 mil. EUR ve vztahu k úvěru – viz níže), což však nebyla jediná výhoda, která pro Žalobce b) z Restrukturalizace 2014 plynula. Dluhopisy byly následně obchodovány na různých světových burzách (k tomu viz např. odst. 34.102 Rozsudku KS II.).
- (b) K získání nových finančních prostředků pro Skupinu NWR ve výši 185 mil. EUR. Část těchto prostředků ve výši 35 mil. EUR byla Skupině NWR poskytnuta na základě SSCF (dále jen „**Úvěr**“). Žalobce b) se zaručil za závazek Žalované č. 3 ke splacení Úvěru, přičemž za převzetí ručitelského závazku mu byla pravidelně vyplácena odměna. **Podle SSCF měl navíc Žalobce b) právo na poskytnutí veškerých finančních prostředků z předmětného Úvěru (čl. 3.1 SSCF) a byl koncovým beneficentem většiny ostatních finančních prostředků získaných skupinou NWR v rámci Restrukturalizace 2014**, které mu byly poskytnuty prostřednictvím vnitroskupinových půjček.

- [7] V roce 2016 na sebe Žalobce b) podal insolvenční návrh, ve kterém označil ručitelské závazky ze Smluv jako své zdaleka největší závazky (přičemž byly popsány i okolnosti vzniku těchto závazků) a Žalovanou č. 1 označil za svého suverénně největšího věřitele. Předmětnými ručitelskými závazky Žalobce b) odůvodnil svůj úpadek ve formě předlužení.

¹ Smlouva o emisi dluhopisů (Indenture 7,875 % Senior Secured Notes due 2018) ze dne 27. 4. 2010.

- [8] Po zahájení insolvenčního řízení však Žalobce b) i jeho insolvenční správce (Žalobce a)) Pohledávky Žalované č. 1 popřeli. Přestože Žalobce b) existenci ručitelských závazků ze Smluv odůvodnil svůj úpadek, tak jakmile ke zjištění úpadku skutečně došlo, začal společně se Žalobcem a) tvrdit, že Smlouvy jsou neplatné (ba dokonce nikdy nebyly ani uzavřeny) a Pohledávky, resp. jim odpovídající ručitelské závazky Žalobce b), vůbec neexistují. To vše přesto, že, mimo jiné, (i) Žalobce b) až do zjištění svého úpadku měsíčně fakturoval a přijímal odměnu za převzetí ručitelských závazků, (ii) Žalobce b) ručitelské závazky evidoval ve svém účetnictví a uváděl je ve svých auditovaných účetních závěrkách a výročních zprávách, (iii) Dluhopisy byly veřejně obchodovány na světových burzách (s uvedením Žalobce b) jako ručitele) a (iv) Žalobce b) ještě v insolvenčním návrhu existenci těchto závazků uznával. Žalobci své námitky navíc v podstatné míře zakládali na aplikaci českého práva, přestože Smlouvy se řídí cizím právem.
- [9] Ze strany Žalobce a) byla následně podána i Odpůrčí žaloba, jíž se domáhá neúčinnosti Smluv, z nichž Pohledávky vzešly, resp. neúčinnost jednání Žalobce b), kterými v rámci Smluv převzal předmětné ručitelské závazky. Žalobce a) začal tvrdit, že Žalobce b) převzetím ručitelských závazků dle Smluv zkrátil uspokojení svých věřitelů, a to přesto, že nesporným výsledkem uzavření Smluv bylo snížení rozsahu ručitelských závazků Žalobce b) z 500 mil. EUR na 335 mil. EUR a mnoho dalších benefitů, jak vyplývá z Rozsudku KS II. a Napadeného rozsudku. Věřitelé Žalobce b), tj. držitelé dluhopisů a poskytovatelé úvěru, kterými byly zahraniční finanční instituce, v rámci Restrukturalizace 2014 fakticky odpustili Žalobci b) část dluhů (formou zrušení původních ručitelských závazků Žalobce b) a jejich nahrazení novými závazky ve výrazně menším rozsahu) a navíc mu prostřednictvím jeho ovládajících osob poskytli nové financování. Navzdory tomu oba Žalobci tvrdili a tvrdí, že uzavření Smluv bylo pro Žalobce b) a jeho věřitele nevýhodné.
- [10] Žalovaná č. 1 má za to, že popření jejích Pohledávek bylo od počátku účelové s cílem vyloučit Žalovanou č. 1 (jakožto největšího věřitele Žalobce b), který by disponoval většinou hlasů na schůzi věřitelů) z možnosti ovlivnit průběh a výsledek insolvenčního řízení Žalobce b). Žalovaná č. 1 tak mohla pouze přihlížet tomu, jak Žalobce b) za pomoci Žalobce a) prosadil reorganizaci, jejímž výsledkem má být uspokojení pohledávek přihlášených věřitelů ve výši zhruba **0,35 %**, zatímco několikamiliardový majetek Žalobce b) byl odkoupen státním podnikem za necelých **80 milionů Kč** a nástupnická společnost hned v následujících dvou letech vytvořila zisk ve výši **5,5 miliard Kč** (které ovšem nebudou použity na uspokojení věřitelů Žalobce b)).
- [11] Žalobci se následně v průběhu incidenčního sporu snažili probíhající řízení všemožně obstruovat, oddálit pravomocné rozhodnutí ohledně Pohledávek Žalované č. 1 a vytvořit zdání, že Pohledávky byly popřeny důvodně. V rámci této procesní strategie předkládali soudům množství nedůvodných důkazních návrhů a objemných podání, která doručovali soudu často až na ústním jednání nebo těsně před jeho začátkem, vznášeli zjevně nedůvodné námitky podjatosti soudce, tlumočníka či znalce (v den jeho výslechu), napadali pravost Smluv a veškerých dalších dokumentů, které nebyly v řízení předloženy v originále, a podpisů na nich, a to i v případech, kdy těmito dokumenty (jejich originály) sami disponovali, napadali procesní postup soudu, který sami navrhli (spojení řízení) či procesní subjektivitu subjektu, který sami žalují (Žalované č. 1) atd., což je vše zřejmé z obsahu spisu. I proto se ostatně zdejší řízení vede již více než šest let.

3. VYJÁDRĚNÍ K DOVOLÁNÍ ŽALOBCE A)

3.1 Obecně k (ne)přípustnosti dovolání

[12] Žalobce a) v rámci dovolání vymezuje celkem šest otázek, které dle jeho názoru zakládají přípustnost dovolání. Předložené zdůvodnění přípustnosti dovolání je vadné již z formálního hlediska (ve vztahu k řádnému vymezení přípustnosti dovolání Žalovaná č. 1 odkazuje např. na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 5. 11. 2020, sp. zn. 24 Cdo 2770/2020), když:

- (a) Žalobce a) v odst. 3 dovolání uvádí, že Napadený rozsudek závisí na vyřešení otázky procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu. Žádná taková otázka však není v dalších částech dovolání specifikována, a tudíž dovolání z tohoto důvodu přípustné být nemůže;
- (b) V odst. 4 dovolání pak Žalobce a) uvádí, že předkládá dovolacímu soudu otázky doposud neřešené, resp. otázky, které by měly být vyřešeny jinak. S ohledem na to u řady předložených otázek není zjevné, jaký důvod přípustnosti dovolání měl být dle Žalobce a) naplněn, což není objasněno ani v dalších částech dovolání (viz například Otázka č. 6 níže).
- (c) Některým právním otázkám, které jsou uvedeny v úvodu dovolání a mají zakládat jeho přípustnost, se Žalobce a) v dalších částech dovolání blíže nevěnuje, tj. nevymezuje, v čem spočívá její nesprávné posouzení ze strany nižších soudů podle § 241a odst. 2 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soud řád (dále jen „OSŘ“) (viz například Otázka č. 4 níže).

[13] Nadto platí, že vymezené otázky nemohou založit přípustnost dovolání ani z materiálního hlediska, neboť na většině formulovaných otázek Napadený rozsudek vůbec nezávisí (Otázka č. 3, 4, 5 a 6), Otázka č. 1 představuje námitku údajné vady řízení, Otázka č. 2 je otázkou, která byla v rozhodovací praxi dovolacím soudem vyřešena a odvolací soud se v Napadeném rozsudku neodchýlil od této rozhodovací praxe, Otázka č. 4 pak v sobě rovněž obsahuje zastřené námitky vůči skutkovým zjištěním a hodnocení důkazů ze strany nižších soudů.

3.2 Otázka č. 1: „Má zahraniční (v Česku neregistrovaná) organizační složka zahraniční právnické osoby (tzv. „branch“) založená podle práva Spojených států amerických procesní subjektivitu ve smyslu ust. § 19 o.s.ř.?“

[14] Předmětná otázka nezakládá přípustnost dovolání ve smyslu § 237 OSŘ, neboť jde o námitku zmatečnosti řízení podle § 229 odst. 1 OSŘ, resp. námitku, že Žalovaná č. 1 byla v Přihláškách či žalobě nesprávně označena – tj. námitku vady řízení. Takové námitky podle § 241a odst. 1 a § 242 odst. 3 OSŘ nemohou založit přípustnost dovolání, i kdyby zahrnovaly otázku hmotného či procesního práva, jež by splňovala kritéria stanovená v § 237 OSŘ (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 19. 10. 2021, sp. zn. 23 Cdo 823/2020).² Lze k nim přihlídnout pouze

² Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 19. 10. 2021, sp. zn. 23 Cdo 823/2020: „Námitka žalovaného, že ve věci rozhodoval nezákonný soudce (vzhledem k formulaci rozvrhu práce Obvodního soud pro Prahu 1 pro rok 2014), z obsahového hlediska vystihuje tzv. zmatečnostní vadu řízení ve smyslu ustanovení § 229 odst. 1 písm. f) o. s. ř. spočívající v tom, že soud byl nesprávně obsazen (srov. například usnesení

tehdy, pokud je dovolání přípustné, přičemž u námitky vady řízení navíc pouze v případě, že by mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci. Dovolání tak není pro posouzení této otázky přípustné a není ani důvodné, protože soudy posoudily procesní subjektivitu Žalované č. 1 správně. Námitka nedostatku procesní subjektivity Žalované č. 1 je od počátku obstrukční.

3.2.1 Závěry soudu prvního stupně a odvolacího soudu

- [15] Žalobce b) v průběhu prvního odvolacího řízení (které vyústilo ve vydání Kasačního rozhodnutí), téměř 4 roky po zahájení řízení, vznesl námitku nedostatku procesní subjektivity Žalované č. 1 s odkazem na § 19 OSŘ a na českou právní úpravu a judikaturu, podle které (česká) organizační složka zahraniční právnické osoby nemá samostatnou právní osobnost.
- [16] V reakci na tuto námitku soudy správně posoudily, že české právo a judikatura českých soudů jsou v tomto směru zcela irelevantní, neboť Žalovaná č. 1 je zahraniční osobou a v souladu s § 9 odst. 2 zákona č. 91/2012 Sb., o mezinárodním právu soukromém, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZMPS“), je třeba posuzovat její procesní subjektivitu a způsobilost podle cizího práva – právního řádu, podle kterého vznikla, viz odst. 19 Napadeného rozsudku: „*Dlužnice argumentuje nedostatkem právní subjektivity londýnské pobočky Citibank, z čehož dovozuje nedostatek její procesní subjektivity, dále poukazuje na zdejší judikaturu o nedostatku procesní subjektivity „organizační složky“ zahraniční právnické osoby. Fakticky tak hodnotí její způsobilost být účastníkem soudního řízení pohledem úpravy českého práva (srov. ust. § 9 odst. 2 ZMPS), která se však neuplatní proto, že Citibank má procesní subjektivitu podle práva svého vzniku.*“ Na základě podrobného dokazování pak soudy obou stupňů správně zjistily, že právní řády státu New York (USA) i Anglie přiznávají Žalované č. 1 procesní subjektivitu a Žalovaná č. 1 se účastní soudních řízení vedených před soudy státu New York i anglickými soudy pod označením Citibank N.A., London Branch.
- [17] Soud prvního stupně provedl k této otázce důkaz řadou rozhodnutí anglických a amerických soudů (státních i federálních soudů státu New York) vydaných v soudních řízeních, v nichž Žalovaná č. 1 vystupovala jako účastník řízení (odst. 34.5 až 34.11 Rozsudku KS II.):
- (a) Rozhodnutí High Court of Justice ze dne 18. 6. 2012 ve věci *Aveng (Africa) Limited v. Government of Gabonese Republic v. Citibank N.A., London Branch* [2012] EWHC 1687 (Comm) – jedná se o rozhodnutí anglického soudu;
 - (b) Rozhodnutí High Court of Justice ze dne 9. 11. 2017 ve věci *Kufpec Singapore Holding Limited v. Sanderson Capital Resources Limited, Citibank N.A., London Branch* [2017] EWHC 2816 (Comm) – jedná se o rozhodnutí anglického soudu;

Nejvyššího soudu ze dne 26. 1. 2010, sp. zn. 21 Cdo 1316/2008, jež je veřejnosti dostupné – stejně jako dále citovaná rozhodnutí Nejvyššího soudu – na <https://www.nsoud.cz>). Tato „zmatečnostní“ vada však není způsobilým dovolacím důvodem (srov. § 241a odst. 1 větu druhou o. s. ř.), k jejímu prověření slouží žaloba pro zmatečnost. Uvedená výtky žalovaného proto nemůže založit přípustnost dovolání, i kdyby zahrnovala otázku procesního práva, jež by splňovala kritéria stanovená v § 237 o. s. ř. (srov. například usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29. 8. 2002, sp. zn. 29 Odo 523/2002, ze dne 16. 10. 2013, sp. zn. 32 Cdo 2171/2013, či ze dne 9. 4. 2019, sp. zn. 29 NSCR 181/2018).“ (zvýraznění přidáno)

- (c) Rozhodnutí High Court of Justice, Business and Property Courts of England and Wales ze dne 19. 2. 2018 ve věci *Citibank NA, London Branch v. Oceanwood Opportunities Master Fund & Ors* [2018] EWHC 305 (Ch) (19 February 2018) ([2018] EWHC 305 (Ch) – jedná se o rozhodnutí anglického soudu;
 - (d) Rozhodnutí United States District Court for the Southern District of New York ze dne 8. 3. 2016, ve věci *Citibank, N.A., London Branch v. Norske Skogindustrier ASA*, Case No. 1:16-cv-00850-RJ – jedná se o rozhodnutí newyorského federálního soudu;
 - (e) Rozhodnutí United States District Court Southern District of New York ze dne 6. 3. 2020, ve věci *Fairfield Sentry Limited v. Citibank NA London*, No. 10-13164 (SMB) (Jointly Administered), Appeal No. 19-CV-3911 (VSB), 19-05135 (VSB), 19-04365 (VSB) – jedná se o rozhodnutí newyorského federálního soudu;
 - (f) Rozhodnutí United States Bankruptcy Court for the Southern District of New York ze dne 22. 1. 2018, *In re Toisa Limited, et al.*, Case No. 17-10184 (SCC) – jedná se o rozhodnutí newyorského federálního soudu; a
 - (g) Rozhodnutí Supreme Court of New York, New York County, ze dne 13. 12. 2019, ve věci *Citigroup Global Mkts. v. Scip Capital Mgt., LLC*, 2019 NY Slip Op 33633(U), Docket No. 651031/2019, Motion Sequence No. 003 – rozhodnutí newyorského státního soudu.
- [18] Soud prvního stupně měl k dispozici řadu dalších obdobných soudních rozhodnutí, která neprovedl k důkazu čistě z důvodu nadbytečnosti (viz odst. 36.17 až 36.19 Rozsudku KS II.).
- [19] Soud prvního stupně dále provedl k důkazu stanovisko renomované mezinárodní právní kanceláře Norton Rose Fulbright LLP ze dne 14. 9. 2020 (dále jen „**Stanovisko NRF**“) vypracované podle anglického práva a práva USA pro účely tohoto řízení, které obsah příslušného cizího práva a soudní praxi blíže vysvětluje. Ze Stanoviska NRF soud prvního stupně zjistil, že označení London Branch neodkazuje na samostatnou právnickou osobu oddělenou od Citibank N.A., ale znamená, že účastníkem smluv či soudního řízení je Citibank N.A. v Londýně, což zajišťuje, aby nadnárodní instituce mohla alokovat správu svých závazků příslušné části svého provozu s ohledem na právo místa, kde má k právnímu jednání dojít. Právní jednání pak zavazuje Citibank N.A. jako celek. Taková praxe je obvyklá v systému Common Law a Citibank N.A., London Branch může vystupovat jako účastník jakéhokoli soudního řízení nebo uzavírat smlouvy v Anglii i v New Yorku (odst. 34.12 Rozsudku KS II.).
- [20] Na základě provedených důkazů pak soudy dospěly ke správnému závěru, že Žalovaná č. 1 je podle právního řádu svého vzniku způsobilá mít procesní práva a povinnosti a vystupovat pod tímto označením jako účastník v soudním řízení a že námitka nedostatku její procesní subjektivity není důvodná (odst. 19 Napadeného rozsudku).

3.2.2 Námitky Žalobce a) vůči posouzení této otázky jsou nesmyslné

- [21] V kontextu výše popsaných závěrů a jejich odůvodnění je zjevné, že námitky Žalobce a) uvedené v části IV. jeho dovolání jsou zcela nesmyslné.

- [22] Žalobce a) namítá, že pouhý odkaz na judikaturu, resp. názvy judikátů, který soudy uvedly, není v tomto směru směrodatný ani jinak relevantní, resp. že soudy procesní subjektivitu Žalované č. 1 nedostatečně vyhodnotily. Jak však plyne z Napadeného rozsudku a Rozsudku KS II., soudy neučinily své závěry pouze na základě nějakých „odkazů na judikaturu“, nýbrž na podkladě velkého množství rozhodnutí newyorských a anglických soudů a Stanoviska NRF, vypracovaného mj. k posouzení oprávnění Žalované č. 1 vystupovat pod tímto označením jako účastník v soudních řízeních podle anglického práva a práva USA, jimiž správně zjistily cizí právo. Těžko lze najít lepší důkaz, že Žalovaná č. 1 má způsobilost být účastníkem soudního řízení podle právního řádu svého vzniku než soubor soudních rozhodnutí vydaných v řízeních, jichž se účastnila přímo Žalovaná č. 1 a jež byla vedena před soudy v New Yorku a Anglii, navíc podpořený odborným stanoviskem renomované mezinárodní právní kanceláře. To platí obzvláště v systému Common Law, které je založeno primárně na nepsaném právu a soudních precedentech.
- [23] Žádný důkaz, že Žalovaná č. 1 procesní subjektivitu podle příslušného cizího práva nemá, v řízení předložen nebyl. Veškerá argumentace Žalobců a důkazy jimi předložené směřovaly pouze k tomu, že zahraniční pobočka americké banky nemá samostatnou (odlišnou) právní subjektivitu „odděleně“ od své mateřské banky, což je totéž, co tvrdí Žalovaná č. 1 a co zjistil soud prvního stupně ze Stanoviska NRF, a nic nevypovídá o tom, že by Žalovaná č. 1 neměla procesní subjektivitu. Žalobci svoji argumentaci v tomto směru již dříve podporovali odkazy na rozhodnutí ve věci *Greenbaum v. Handlesbanken a Bayerische Landesbank*, s nímž se soudy též vypořádaly (viz odst. 29 Kasačního rozhodnutí). Ve vztahu k rozhodnutí ve věci *Greenbaum* lze rovněž doplnit, že pro věc není vůbec relevantní i proto, že v něm americké soudy posuzovaly případ „domácí“ pobočky (v USA) zahraniční banky (se sídlem ve Švédsku), nikoliv zahraniční pobočky domácí banky.
- [24] Pokud pak Žalobce a) namítá, že „účastenství v řízení ve státě New York (tedy stát sídla žalované č. 1), ani před anglickými soudy (tedy ve státě, kde je zapsána pobočka žalované č. 1) nevypovídají o nic o české právní úpravě hmotněprávní a procesní subjektivity“ (odst. 32 dovolání), resp. že „způsobilost Citibank London Branch být účastníkem řízení dle anglického práva, práva státu New York nebo jiného práva, není žádnou zárukou způsobilosti Citibank London Branch být účastníkem řízení dle českého práva, resp. dle práva podle něhož taková osoba vznikla“ (odst. 33 dovolání), jedná se též o argumenty zcela liché.
- [25] Podle § 9 odst. 2 ZMPS se způsobilost zahraničních osob jiných než fyzických být účastníkem řízení a jejich procesní způsobilost řídí právním řádem, podle něhož taková osoba vznikla, jak správně posoudily též soudy obou stupňů. V důsledku této kolizní normy tedy naopak není vůbec rozhodující české právo, resp. kdo může být účastníkem řízení podle českého práva. Podle § 23 ZMPS je pak třeba zahraničního práva, jehož se má použít podle ustanovení tohoto zákona, používat tak, jak se ho používá na území, na němž toto právo platí. Pokud tedy rozhodné cizí právní řády (a soudy v těchto státech) jednají se Žalovanou č. 1 (pod tímto označením) jako s účastníkem řízení, musí s ní stejně jednat i české soudy. Naznačuje-li snad Žalobce a), že newyorské a anglické soudy mohou na základě jakýchsi (nespecifikovaných) kolizních norem posuzovat procesní subjektivitu Žalované č. 1 podle jiného právního řádu, než podle kterého vznikla, jde pouze o nepřijatelnou spekulaci (nic takového nebylo v řízení ani tvrzeno, natož

prokázáno). Provedené důkazy tuto spekulaci jednoznačně vyvrací (zj. Stanovisko NRF vypracované podle anglického práva a práva USA, které potvrzuje, že Žalovaná č. 1 má podle těchto právních řádů procesní subjektivitu).

- [26] Žalobce a) dále namítá, že Žalovaná č. 1 byla založena dle federálního práva USA, a nikoliv státního práva státu New York – viz odst. 30 dovolání: „*Jelikož je zcela zřejmé, že dle českého práva nemá pouhá pobočka London Branch procesní způsobilost (...), je nutné subjektivitu žalovaného č. 1 (nikoli jeho pobočky) posuzovat dle právního řádu, podle něhož tato společnost vznikla. Jak bylo v tomto řízení Dlužníkem doloženo, Citibank N.A. byla založena (...) podle tzv. National Bank Act of the United States of America, tj. federálním zákonem USA (...).*“ Z tohoto důvodu považuje Žalobce a) výše popsání závěry soudů za nesprávné. Opět jde o námitku nesmyslnou.
- [27] Za prvé, mezi výše odkazovanými soudními rozhodnutími, která byla provedena k důkazu, jsou i rozhodnutí newyorských federálních soudů – viz např. rozhodnutí United States District Court Southern District of New York ve věci *Citibank, N.A., London Branch v. Norske Skogindustrier ASA*, či *Fairfield Sentry Limited v. Citibank NA London*, citovaná v odst. 34.8 a 34.9 Rozsudku KS II. (viz taktéž další soudní rozhodnutí navržená Žalovanou č. 1, která však nebyla z důvodu nadbytečnosti provedena k důkazu – viz odst. 36.17 až 36.19 Rozsudku KS II.). Ve všech těchto rozhodnutích federální soudy jednaly s Žalovanou č. 1 jako s účastníkem řízení. Stanovisko NRF pak obsahuje posouzení podle práva USA, které se vztahuje na činnost amerických bank (tedy včetně federálního práva USA). Ve skutečnosti tedy provedené důkazy potvrzují, že Žalovaná č. 1 má procesní subjektivitu podle všech dotčených právních řádů – práva platného ve státě New York – federálního práva USA i státního práva státu New York, i práva anglického.
- [28] Za druhé, samozřejmě platí, že právo státu New York a federální právo Spojených států nejsou dva odlišné právní řády pro účely aplikace § 9 odst. 2 ZMPS (k tomu blíže viz kap. 4.3 níže).

3.2.3 Námitka nedostatku procesní subjektivity Žalované č. 1 je účelová

- [29] Závěrem je třeba zopakovat, že námitka nedostatku procesní subjektivity Žalované č. 1 byla vznesena pouze za účelem obstruování řízení a snahy o oddalování okamžiku, kdy bude vydáno pravomocné rozhodnutí v této věci, což je od počátku primární strategie obou Žalobců (vyloučit Žalovanou č. 1 z insolvenčního řízení Žalobce b) na tak dlouhou dobu, jak jen to bude možné, aby insolvenční řízení mohlo proběhnout „v klidu“ a bez možnosti Žalované č. 1 jej ovlivnit).
- [30] Žalobce b) vznesl předmětnou námitku až v průběhu prvního odvolacího řízení v červenci 2020, tj. téměř 4 roky po zahájení řízení o Určovací žalobě. Do té doby sám označoval jako stranu Smluv a věřitele Pohledávek „Citibank N.A., London Branch“ – viz str. 5 a 7 insolvenčního návrhu Žalobce b) ze dne 3. 5. 2016 – a muselo mu být tedy jasné, o jaký subjekt se jedná, když jej takto sám označil. Kromě toho Žalobce b) v řízení uplatňoval všechny možné i nemožné (obstrukční) námitky vůči účastníkům, jejich právním zástupcům, soudkyni, tlumočníci, znalci, procesnímu postupu soudu, pravosti Smluv a veškerých dalších dokumentů, které nebyly v řízení předloženy v originále, existenci Pohledávek atd., nikdy však nezpochybňoval procesní subjektivitu Žalované č. 1 – to se změnilo až v době, kdy Žalobcům bezprostředně hrozilo, že spor pravomocně prohrají (po vydání Rozsudku KS I.).

- [31] Žalobce a) argumentaci o údajném nedostatku procesní subjektivity Žalované č. 1 poprvé uplatnil až v dovolání, což je logické, neboť sám podal vůči Žalované č. 1 (pod stejným označením) Odpůrčí žalobu, a tedy by v souladu se svou nynější argumentací musel přiznat, že sám v tomto řízení již více než pět a půl roku žaluje neexistující subjekt. To je samozřejmě nesmysl. Je zjevné, že Žalobce a) ví, jaký subjekt žaluje, resp. nikdy neměl v úmyslu žalovat a nežaluje neexistující subjekt, jak se nyní snaží účelově tvrdit spoléhaje na to, že v případě neúspěchu Určovací žaloby je osud Odpůrčí žaloby již víceméně irelevantní. Ostatně, Žalovaná č. 1 vystupovala v souladu s příslušným cizím právem, obsahem Smluv a svými specifickými právy a povinnostmi agenta pro zajištění (Security Agent) vyplývajících ze Smluv pod označením „Citibank N.A., London Branch“ i v přihláškách Pohledávek. Pokud by Žalobce a) měl skutečně za to, že v přihláškách byla jako věřitel vyplněna osoba bez procesní subjektivity, bylo jeho povinností vyzvat Žalovanou č. 1 k opravě přihlášek podle § 188 odst. 2 InsZ, což se nestalo.
- [32] S ohledem na výše uvedené je evidentní, že námitka nedostatku procesní subjektivity Žalované č. 1 je obstrukční a od počátku není žádných pochyb o tom, o čích právech a povinnostech se dle příslušného cizího práva v tomto řízení jedná a komu dle příslušného cizího práva vznikají z účasti v tomto soudním řízení (jakož i v insolvenčním řízení Žalobce b)) práva a povinnosti. Podle tohoto cizího práva v tomto řízení žádný „non-subjekt“ nevystupuje a takto by to ani nikdy nebylo vykládáno. Žalovaná č. 1 pro vyloučení pochybností opětovně odkazuje na Stanovisko NRF, které v řízení předložila jako důkaz a na jehož základě (spolu s dalšími důkazy) soudy prvního a druhého stupně učinily svá zjištění ohledně obsahu cizího práva:
- „Připojením „London Branch“ se dává všem najevo, že účastníkem řízení je Citibank N.A. v Londýně nebo že smlouva byla uzavřena se Citibank N.A. v Londýně. Tento přístup je v rámci common law běžnou praxí (...). Z toho vyplývá, že pokud je Citibank N.A., London Branch účastníkem jakéhokoli soudního či jiného řízení nebo uzavírá jakoukoli smlouvu, její právní jednání zavazuje Citibank N.A. jako celek. Současně se jedná o běžnou praxi užívat označení Citibank N.A., London Branch a její identifikační údaje při odkazu na Citibank N.A. v Londýně. Jedná se o standardizovaný odkaz, jehož použitím není zamýšleno označit neexistující právnickou osobu, a nikdo by ani v takovém smyslu toto označení nevykládal.“*
- [33] Dle judikatury Nejvyššího soudu by použití cizího práva mělo zásadně vést ke stejnému výsledku, jako kdyby je aplikoval orgán státu, o jehož právo jde.³ To ostatně vyplývá i z § 23 ZMPS, podle kterého je třeba zahraničního práva používat tak, jak se ho používá na území, na němž toto právo platí. Snaha Žalobců napasovat na právní a procesní subjektivitu Žalované č. 1 české právo je s ohledem na § 9 odst. 2 ZMPS bez jakéhokoliv významu.

³ Viz např. rozsudek Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 29 ICdo 96/2016, ze dne 30. 12. 2019.

3.3 Otázka č. 2: „Je i obligační dlužník osobou, která má prospěch ve smyslu ust. § 240 InsZ z ručení poskytnutého upadnuvším dlužníkem (ručitelem) za dluhy obligačního dlužníka vůči obligačnímu věřiteli?“

- [34] Žalobce a) v podstatě předkládá Nejvyššímu soudu k řešení otázku, co lze pokládat za prospěch z odporovatelného právního úkonu dlužníka ve smyslu § 240 InsZ. Posouzení této otázky je však zjevné z posouzení otázky, kdo je pasivně legitimován v soudním řízení o odpůřčí žalobě. Otázka pasivní legitimace v odpůřčí žalobě pak již byla v rámci rozhodovací praxe dovolacího soudu jasně vyřešena, a to mj. v rozhodnutích, na která odkázal odvolací soud v Napadeném rozsudku. Otázka formulovaná Žalobcem a) tedy nemůže založit přípustnost dovolání, neboť se jedná o otázku, která byla v rozhodovací praxi dovolacím řešena a při jejímž řešení se odvolací soud neodechýlil od této rozhodovací praxe, resp. o otázku, jejíž posouzení je s ohledem na to, jak judikatura dovolacího soudu vykládá pasivní legitimaci v rámci odpůřčí žaloby, zcela zjevná (a to i ze zákonných ustanovení), což činí takovou otázku rovněž nepřipustnou.⁴
- [35] Podle § 237 odst. 1 InsZ mají povinnost vydat do majetkové podstaty dlužníkovu plnění z neúčinných právních úkonů osoby, v jejichž prospěch byl neúčinný právní úkon učiněn nebo které z něho měly prospěch, přičemž podle § 239 InsZ odst. 1 se odpůřčí žaloba podává proti osobám, které mají povinnost vydat dlužníkovu plnění z neúčinných právních úkonů do majetkové podstaty. Judikatura Nejvyššího soudu stvrzuje, že pasivní legitimace u odpůřčí žaloby se posuzuje podle těchto ustanovení a že je dána u osob „v jejichž prospěch byl neúčinný právní úkon učiněn“, nebo osob, „které z něho měly prospěch“.⁵ Navazující judikatura pak potvrzuje, že

⁴ Viz např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 16. 5. 2017, sp. zn. 22 Cdo 3397/2016: „Otázka, jejíž vyřešení žalovaná na dovolacím soudu žádá, je závislá na posouzení otázky obecnějšího charakteru, která je v rozhodovací praxi již řešena a rozhodnutí odvolacího soudu není s tímto řešením v rozporu. **Otázka v rozhodovací praxi dovolacího soudu již vyřešená implikuje i řešení otázky na ni z logiky věci navazující. Jestliže judikatura nabízí řešení otázky obecnějšího charakteru, nemá smysl, aby dovolací soud meritorně přezkoumával dovolatelem formulované otázky dílčí, jejichž řešení nemůže nijak zvrátit závěr učiněný o otázce obecné (k této problematice srovnej usnesení Ústavního soudu ze dne 8. 3. 2016, sp. zn. I. ÚS 2619/15, jež je přístupné na internetových stránkách Ústavního soudu <http://nalus.usoud.cz>).**“ (zvýraznění přidáno) nebo

usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27. 3. 2018, sp. zn. 22 Cdo 6082/2017: „Pokud jde o naznačený výklad § 585 o. z. Nejvyšší soud ve své rozhodovací praxi opakovaně vysvětlil (srov. např. usnesení ze dne 19. 5. 2014, sp. zn. 32 Cdo 165/2014, a ze dne 29. 7. 2014, sp. zn. 32 Cdo 709/2014), že přípustnost dovolání podle ustanovení § 237 o. s. ř. nemůže založit otázka, jejíž řešení vyplývá přímo ze zákona.“

⁵ Viz odvolacím soudem zmíněný rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 28. 2. 2017, sp. zn. 29 Cdo 363/2015: „Přitom ovšem přehlíží, že odpověď na otázku, kdo je pasivně věcně legitimován ve sporu, v němž jde o projev vůle směřující k zániku povinnosti splnit dluh [zde projev vůle dlužníka K směřující k (částečnému) zániku povinnosti R. L. splnit dovolateli dluh ze smlouvy o převodu obchodního podílu ze dne 5. 11. 2007], se nepodává z obecných ustanovení občanského zákoníku o bezdůvodném obohacení (...) Odpověď na tuto otázku se přitom nepodává ani z § 240 insolvenčního zákona, nýbrž (především) již z § 237 odst. 1 insolvenčního zákona, ve spojení s § 239 odst. 1 insolvenčního zákona. Lze si dobře představit i právní úkon (typicky smlouvu), jímž se dlužník zavazuje svému kontrahentovi, že poskytne plnění (bez přiměřeného protiplnění) třetí osobě („ve prospěch třetí osoby“); srov. i § 50 obč. zák., jež se od situace upravené § 332 odst. 1 obch. zák. liší požadavkem souhlasu takové třetí osoby. Proto § 237 odst. 1 insolvenčního zákona vymezuje jako pasivně legitimované subjekty (jako nositele povinnosti vydat do majetkové podstaty dlužníkovu plnění z neúčinných právních úkonů) osoby, „v jejichž prospěch byl

pasivně legitimovanou osobu jsou **pouze** osoby, které mají povinnost vydat získaný prospěch (tj. plnění, které ušlo z dlužníkovu majetku, případně peněžitou náhradu za původní dlužníkovu plnění, které již není možné vydat do majetkové podstaty), nikoliv ostatní smluvní strany napadeného právního jednání.⁶

- [36] Z výše uvedeného tedy jasně plyne, že za „prospěch“ ve smyslu § 237 InsZ se považuje prospěch, jehož získání zakládá povinnost vydat plnění do majetkové podstaty. Takto ostatně vysvětluje danou věc i odvolací soud v Napadeném rozsudku (odst. 38). Prospěch neocenitelný či nemateriální, jehož vydání se nelze domáhat, nelze považovat za prospěch ve smyslu § 237 InsZ.
- [37] Otázka, kdo měl z případného neúčinného jednání takový „prospěch“, pak závisí na posouzení skutkových okolností v konkrétním případě, které ani dovolací soud není oprávněn přezkoumávat. V daném případě však není žádných pochyb o tom, že obligační dlužníci ze Smluv (Žalovaná č. 2 a č. 3) neměli žádný prospěch ve výše vyloženém smyslu, který by měly povinnost vydat do majetkové podstaty Žalobce b). To ostatně Žalobce a) potvrdil tím, že se vydání žádného prospěchu vůči Žalované č. 2 č. 3 nedomáhal – jediný prospěch, kterému se Žalobce a) snažil Odpůrčí žalobou (napadením ručitelských závazků) zabránit, je prospěch Žalované č. 1 (uspokojení jejích Pohledávek z majetkové podstaty Žalobce b) v insolvenčním řízení), což Žalobce a) dále potvrzuje i ve svém dovolání (odst. 148). Na základě toho učinil odvolací soud zcela správný závěr, že v řízení o odpůrčí žalobě napadající neúčinnost ručitelských závazků nejsou Žalovaná č. 2 a č. 3 pasivně legitimované (odst. 39 a 40 Napadeného rozsudku).
- [38] Odpověď na otázku č. 2 předestřenou Žalobcem a) v jeho dovolání je z výše uvedeného zcela zjevná. Pokud § 237 InsZ s úkonem provedeným „ve prospěch osoby“ spojuje povinnost prospěch vydat a vznik pasivní legitimace, není důvod, aby se stejná formulace užitá v § 240 InsZ vykládala jinak. I podle § 240 InsZ tak za úkon provedený „ve prospěch osoby dlužníku blízké nebo osoby, která tvoří s dlužníkem koncern“ lze považovat pouze takový úkon, ze kterého vznikne prospěch, který by tato osoba byla povinna vydat do majetkové podstaty a který by tak zakládal její pasivní legitimaci pro podání odpůrčí žaloby. Jinými slovy, posouzení otázky, kdo má z úkonu prospěch, je posouzením otázky, kdo je pasivně legitimován v řízení o odpůrčí žalobě. Tato otázka je v judikatuře dovolacího soudu vyřešená a odvolací soud se v Napadeném rozsudku od této ustálené rozhodovací praxe neodchýlil, protože je dovolání ohledně této otázky nepřipustné.
- [39] Nad rámec toho je dovolání ohledně této otázky též nedůvodné, neboť úvahy Žalobce a), že z ručení poskytnutého věřiteli za dluh obligačního dlužníka má obecně prospěch primárně tento

neúčinný právní úkon učiněn“, nebo osoby, „které z něho měly prospěch“. K tomu srov. v literatuře např. RICHTER, T. Insolvenční právo. 2. vydání. Praha: Wolters Kluver ČR, a. s., 2017, str. 399).

⁶ Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 30. 6. 2020, sp. zn. 29 ICdo 128/2018 – právní věta: „V řízení o určení neúčinnosti smlouvy, kterou dlužník uzavřel s dalšími třemi osobami, **není insolvenční správce oprávněn ani povinen podat odpůrčí žalobu proti těmto osobám jen proto, že byly smluvními stranami takové smlouvy**. Žalobu, kterou se domáhá vyslovení neúčinnosti takové smlouvy a zároveň vydání peněžitého plnění, které na základě smlouvy ušlo z dlužníkovu majetku, nebo rovnocenné (peněžité) náhrady za původní dlužníkovu plnění, které (již) není možné vydat do majetkové podstaty, podává insolvenční správce ve smyslu ustanovení § 237 odst. 1 a § 239 odst. 1 insolvenčního zákona vůči osobám, „v jejichž prospěch byl neúčinný právní úkon učiněn“ nebo vůči osobám, „které z něho měly prospěch“, bez zřetele k tomu, že případně nejde o smluvní strany smlouvy.“ (zvýraznění přidáno)

obligační dlužník, jsou nesprávné. Žalobce a) totiž vykládá pojem „prospěch“ ve smyslu jakési obchodní výhody, která se dostane obligačnímu dlužníkovi, což ovšem neodpovídá tomu, jak je tento pojem chápán insolvenčním zákonem (jak bylo vysvětleno výše).

- [40] Subjektem, který má prospěch z ručení poskytnutého upadnuvším dlužníkem ve smyslu § 240 InsZ, je samozřejmě věřitel, jehož pohledávka je ručením zajištěna, neboť je mu umožněno domáhat se plnění vůči více osobám, včetně ručitele – upadnuvšího dlužníka, a uspokojit se tak z jeho majetkové podstaty. Jak již bylo uvedeno, je to právě „prospěch“ věřitele (Žalované č. 1) z ručení, kterému se snaží Žalobce a) prostřednictvím Odpůrčí žaloby zabránit a „navrátit“ jej do majetkové podstaty Žalobce b) (tak, že se Žalovaná č. 1 nebude v rámci insolvenčního řízení z majetkové podstaty Žalobce b) uspokojovat, tj. neobdrží prostředky z majetkové podstaty).
- [41] Samozřejmě nelze popřít, že zajištění dluhu prostřednictvím ručení přináší obligačnímu dlužníkovi jisté výhody (například prostřednictvím usnadnění získání úvěru či získání nižší úrokové sazby). Takové výhody však nelze považovat za „prospěch“ ve smyslu předmětných ustanovení InsZ, neboť se nejedná o „dlužníkovu plnění“, majetkovou hodnotu ušlou z majetkové podstaty dlužníka, a insolvenční správce se tak objektivně nemůže domáhat ani „vydání“ (ve smyslu vrácení) takové výhody do majetkové podstaty prostřednictvím odpůrčí žaloby. Ostatně, při výkladu prosazovaném Žalobcem a) by za osobu mající prospěch z ručení (nebo jiného právního jednání) bylo možné považovat každého, pro koho je realizace předmětné transakce výhodná – např. obchodní partnery obligačního dlužníka (kteří benefitují z toho, že obligační dlužník i díky ručení získá úvěr a může pokračovat v obchodní spolupráci) či zaměstnanci obligačního dlužníka (kterým obligační dlužník z úvěru získaného díky ručení uhradí mzdy) atd. To je samozřejmě výklad neudržitelný.
- [42] Ve vztahu k judikatuře vrchních soudů z let 2011 až 2016, kterou Žalobce a) rozsáhle popisuje v odst. 70–84 svého dovolání, lze shrnout, že tato rozhodnutí nejsou pro danou věc relevantní, neboť soudy v těchto rozhodnutích nepostupovaly v souladu se závěry výše zmíněné judikatury Nejvyššího soudu týkající se prospěchu z odporovatelného právního jednání a pasivní legitimace (viz odst. [35] výše), která byla vydána později než Žalobcem a) odkazovaná rozhodnutí vrchních soudů. Z obsahu těchto rozhodnutí je zároveň zjevné, že soudy nevěnovaly posouzení otázky předložené Žalobcem a) prakticky žádný prostor.
- [43] Naopak platí, že aktuální rozhodovací praxe postupuje v souladu s výše popsányými závěry Nejvyššího soudu. Lze odkázat například na rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 4. 9. 2019, č.j. 103 VSPH 469/2018-371. V předmětném řízení byl řešen případ, kdy dlužník (J.Š.) přistoupil k dluhům osob blízkých (obchodních společností OP a AG) a poskytl zástavu k zajištění těchto dluhů. Věřitelem těchto dluhů byla banka (stejně jako ve zde posuzovaném případě). Vrchní soud dovodil, že v takovém případě společnosti OP a AG nejsou pasivně věcně legitimovány při podání odpůrčí žaloby (nepovažují se za osoby mající z právních jednání prospěch ve smyslu InsZ) a vůči věřiteli se aplikuje jednoletá lhůta pro odporování právnímu jednání.⁷ Ač se toto rozhodnutí týká

⁷ Rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 4. 9. 2019, č.j. 103 VSPH 469/2018-371: „**Představa žalobce a vedlejší žalobkyně o tom, že prospěch je třeba vykládat nejen vůči adresátu úkonu, nýbrž i vůči třetím**

jiných zajišťovacích instrumentů, plyne z něj jasný závěr, že pro aplikaci lhůt podle § 240 odst. 3 InsZ je rozhodující postavení samotného věřitele.

- [44] Avšak nutno podotknout, že ani v období před vydáním výše citovaných rozsudků Nejvyššího soudu nepředstavovala rozhodnutí odkazovaná Žalobcem a) ustálenou praxi, neboť i v té době existovala jiná rozhodnutí, ve kterých soudy přistoupily k řešení dané otázky zcela opačně.⁸

3.4 Otázka č. 3: „Jakým způsobem se počítá lhůta stanovená v § 240 odst. 3 InsZ vůči obligačnímu věřiteli a obligačnímu dlužníku ve vztahu k ručení poskytnutého upadnuvším dlužníkem za dluhy obligačního dlužníka vůči obligačnímu věřiteli – počítá se tato lhůta ve vztahu k obligačnímu věřiteli (má-li tento z poskytnutého ručení prospěch) a ve vztahu k obligačnímu dlužníku (má-li tento z poskytnutého ručení prospěch) samostatně, nebo je-li tato lhůta splněna ve vztahu k obligačnímu dlužníku (z důvodu koncernu s upadnuvším dlužníkem), je tato lhůta splněna i ve vztahu k obligačnímu věřiteli?“

- [45] Výše popsaná otázka nemůže založit přípustnost dovolání Žalobce a), neboť na ní Napadený rozsudek nezávisí. Odvolací soud učinil závěr, že Žalovanou č. 2 a č. 3 nelze považovat za osoby, které by měly z ručitelských závazků prospěch ve smyslu § 237 a § 240 InsZ. Předložená otázka je tak otázkou spekulativní a akademickou, tj. otázkou nezakládající přípustnost dovolání.⁹

osobám, resp. že pojem prospěch je širší než pojem plnění, a proto Společnosti OP a žalované 3) svědčí věcná pasivní legitimace, nemá oporu v právní úpravě, neboť jinak by InsZ zákon musel postavení těchto třetích osob blíže vymezit. Lze si totiž představit, že prospěch z odporovaných úkonů dlužnice měly zprostředkovaně další a další osoby. Odvolací soud dospěl k právnímu závěru, který výslovně napadený rozsudek neobsahuje, že žalovaným 2) a 3) ve věci nesvědčí pasivní věcná legitimace a z tohoto důvodu nemůže odpůrci žaloba vůči nim uspět. 24. K neúčinnosti odporovaných právních úkonů dlužnice ve vztahu k žalované 1): Předpokladem úspěchu odpůrci žaloby na určení neúčinnosti odporovaných úkonů dlužnice podle § 240 a § 241 InsZ, že se tak stalo v době tří let před zahájením insolvenčního řízení v případě, že odporovaný právní úkon je učiněn ve prospěch osob blízkých nebo osob tvořících s dlužníkem koncern, resp. jednoho roku je-li učiněn ve prospěch osoby jiné. Odvolací soud nemá pochybnosti o tom, že žalovaná 1) není osobou dlužnickou, rozhodující pro posouzení neúčinnosti odporovaných právních úkonů je, zda-li byly učiněny v době jednoho roku před zahájením insolvenčního řízení.“ (zvýraznění přidáno)

⁸ Viz například pravomocný rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 13. 6. 2016, sp. zn. 27 ICm 791/2013-47: „Soud dospěl k závěru, že tím, subjektem, který má primárně prospěch z ručení, je věřitel, jehož pohledávka je zajištěna, v daném případě žalovaný. Smyslem zajištění pohledávky je, aby se věřitel mohl domoci úhrady své pohledávky, v případě, že neplní osobní dlužník, prostřednictvím plnění ručitele. Zejména je nutno dát za pravdu žalovanému v tom, že dluh osoby, jejíž pohledávka je zajištěna v případě poskytnutí plnění ručitelem nezaniká, ale pouze se změní osoba věřitele, kterou se stává v rozsahu poskytnutého plnění ručitel (§ 308 obchodního zákoníku č. 513/1991 Sb. ve znění změn a doplňků). Tato osoba je tedy i nadále dlužníkem ve stejném rozsahu jako kdyby k plnění ručitelem nedošlo. Případný posun doby, kdy je tento osobní dlužník povinen plnit, (v daném případě ručiteli, který se stal věřitelem), nelze označit za jeho prospěch ve smyslu ust. § 240 odst. 2 insolvenčního zákona. Je třeba mít na paměti i to, že po danou dobu např. narůstají úroky z prodlení.“

⁹ Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 26. 10. 2018, sp. zn. 23 Cdo 1137/2018: „Podle závěrů Nejvyššího soudu je dovolací přezkum vyhrazen pouze pro posouzení právních otázek, na nichž spočívá dovoláním napadené rozhodnutí; nejde tedy o otázky akademické či spekulativní (byť Nejvyšším soudem dosud neřešené), ale pouze ty otázky, jejichž zodpovězení (v souladu s požadavkem dovolatele) je způsobitelné přinést pro něj příznivější rozhodnutí ve sporu (srovnej např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29. 2. 2016, sp. zn. 29 Cdo 1173/2014, či ze dne 28. 6. 2017, sp. zn. 28 Cdo 2204/2017).“

- [46] Nicméně, i v případě, že bychom přijali názor Žalobce a), že ručitelské závazky lze považovat za jednání učiněná ve prospěch obligačních dlužníků (Žalované č. 2 a č. 3) v důsledku výhody, které jim poskytují, stejně by to neznamenalo, že se lze v řízení vůči Žalované č. 1 domáhat aplikace „prodloužené“ lhůty pro odporovatelnost podle § 240 odst. 3 InsZ.
- [47] Pokud pokládáme Žalovanou č. 1 za osobu, která je při podání Odpůrčí žaloby pasivně legitimována podle § 237 odst. 1 InsZ z důvodu, že napadená právní jednání (ručitelské závazky) byly učiněny v její prospěch (resp. Odpůrčí žalobou má být zamezeno úhradě Pohledávek Žalované č. 1 z majetkové podstaty), je na místě, aby stejně tak důvody pro aplikaci „prodloužené“ lhůty pro odporovatelnost byly posuzovány ve vztahu k Žalované č. 1. To potvrzuje i výše citovaný rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 4. 9. 2019, č.j. 103 VSPH 469/2018-371.
- [48] To je ostatně zcela logické. Důvodem pro stanovení delší lhůty pro odporovatelnost právního jednání mezi propojenými osobami je skutečnost, že tyto osoby disponují daleko přesnějšími informacemi o své finanční situaci (a tedy jsou schopny s předstihem předvídat důsledky jednání, které má potenciál zkrátit věřitele, popř. některé věřitele zvýhodnit). Zároveň může mezi propojenými osobami docházet k záměrnému ovlivnění v neprospěch jedné z nich. Tyto důvody však zcela zjevně nelze vztáhnout na třetí osoby (v daném případě Žalovanou č. 1, resp. věřitele, za které jedná), které žádnými takovými informacemi nedisponují ani nevykonávají žádný vliv na jednání těchto propojených osob. Aplikace prodloužené lhůty vůči třetí osobě s ohledem na účel daného ustanovení postrádá jakékoliv opodstatnění.
- [49] Smyslem § 240 odst. 3 InsZ není umožnit, aby se dlužník prostřednictvím insolvenčního správce domáhal vydání plnění (resp. zamezení vydání plnění) po třetí osobě v prodloužené lhůtě pouze na základě svého vlastního vztahu s propojenou osobou, se kterou nemá tato třetí osoba nic společného, jak se nesprávně domnívá Žalobce a) (viz odst. 55 jeho dovolání). Žalobce a) argumentuje nutností ochrany majetkové podstaty, nicméně zcela opomíjí, že mezi základní zásady insolvenčního řízení patří i ochrana práv věřitelů nabytých v dobré víře (viz § 5 písm. c) InsZ). Jak však bylo uvedeno výše, dovolání není pro řešení této otázky přípustné.

3.5 Otázka č. 4: „Mohou práva a povinnosti sjednané v rámci neformální restrukturalizace dle zahraničního práva založit mezi subjekty koncern ve smyslu § 240 odst. 2 a 3 InsZ (resp. ve smyslu § 79 zákona č. 90/2012 Sb., o obchodních korporacích, v znění pozdějších předpisů)?“

- [50] Ve vztahu k této otázce je třeba primárně uvést, že přestože Žalobce a) v úvodu svého dovolání tuto otázku predestinuje jako otázku zakládající přípustnost dovolání, v části VI. dovolání se této otázce vůbec nevěnuje, nýbrž se zabývá nepřípustnými námitkami vůči dokazování a skutkovým zjištěním nižších soudů. Žalobce a) tedy ve vztahu k této otázce řádně nevymezuje předpoklady přípustnosti dovolání podle § 237 OSŘ,¹⁰ ani ve vztahu k této otázce nevymezuje, v čem spočívá

¹⁰ Viz např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 14. 11. 2018, sp. zn. 32 Cdo 2478/2018: „K závěru o přípustnosti dovolání nevede ani argument, že „tato problematika dovolacím soudem řešena nebyla“. Má-li předpoklad přípustnosti dovolání spočívat v tom, že rozhodnutí odvolacího soudu závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla

její nesprávné posouzení ze strany nižších soudů podle § 241a odst. 3 OSŘ. Již proto není dovolání ve vztahu k této otázce přípustné.

- [51] Nadto platí, že na řešení této otázky Napadený rozsudek nezávisí a Žalobce a) jejím prostřednictvím napadá skutkové závěry Napadeného rozsudku. Nižší soudy totiž neřešily, zda mohou práva a povinnosti sjednané v rámci neformální restrukturalizace založit koncern (v obecné rovině), nýbrž se zabývaly konkrétními tvrzeními dovolatele, že jistý dokument (Plán restrukturalizace – Scheme of arrangement) měl koncern založit, a dovodily, že v tomto případě taková skutečnost nemohla nastat a že Žalobce a) koncern mezi Dlužníkem a Žalovanou č. 1 (resp. věřiteli, které zastupuje) neprokázal. I z těchto důvodů je dovolání ve vztahu k této otázce nepřipustné.
- [52] Nicméně i přes výše uvedené se Žalovaná č. 1 níže vyjadřuje k argumentaci uvedené v této části dovolání Žalobce a). Vzhledem k tomu, že tato argumentace je poměrně zmatená, Žalovaná č. 1 nejprve krátce shrne vývoj skutkových tvrzení a důkazních návrhů Žalobce a) ohledně koncernu, jehož členem byl (měl údajně být) Žalobce b) (viz také odst. 34 Napadeného rozsudku):
- (a) V první fázi řízení Žalobce a) spolu s ostatními účastníky učinili nesporným, že koncern s Žalobcem b) tvořily Žalovaná č. 2, Žalovaná č. 3 a jejich ovládací společnost New World Resources Plc (viz odst. 15.8 a 17.63 Rozsudku KS I.). Žalobce a) takto vymezoval koncern, jehož součástí je Žalobce b), i v Odpůrčí žalobě (viz odstavce 52 až 55).
 - (b) V průběhu prvního odvolacího řízení byl Žalobce a) seznámen s názorem odvolacího soudu, že pro aplikaci tříleté lhůty podle § 240 odst. 3 InsZ vůči Žalované č. 1 nestačí, že součástí koncernu s Žalobcem b) byly Žalovaná č. 2 a 3, ale že musí tvrdit a prokázat, že v takovém vztahu byla Žalovaná č. 1, resp. věřitelé, které jakožto agent pro zajištění zastupuje – držitelé Dluhopisů dle SSN / poskytovatelé úvěru dle SSCF (dále jen „**Věřitelé**“). Žalobce a) byl v tomto směru poučen odvolacím soudem podle § 118a OSŘ a vyzván k doplnění skutkových tvrzení a důkazních návrhů k této otázce ve lhůtě 30 dnů. V reakci na tuto výzvu žalobce ve vyjádření ze dne 9. 10. 2020 označil dlouhý seznam osob (obdobně jako nyní na str. 23–27 svého dovolání) a uvedl, že tyto osoby tvoří s Žalobcem b) koncern, ovšem zcela bez uvedení jakéhokoliv tvrzení o skutkových okolnostech, které by koncernový vztah mezi Žalobcem b) a kteroukoliv z těchto osob mohly zakládat. Žalobce dále odkázal na seznam tzv. původních věřitelů uvedených v příloze č. 1 SSCF (dále jen „**Původní věřitelé**“),¹¹ nicméně uvedl, že Původní věřitelé ve skutečnosti nejsou

vyřešena, pak musí dovolatel formulovat právní otázku, která v rozhodovací praxi dovolacího soudu nebyla dosud vyřešena (srov. závěry usnesení Nejvyššího soudu ze dne 18. 7. 2013, sen. zn. 29 NSČR 53/2013) a kterou by měl Nejvyšší soud vyřešit právě v souzené věci, jak pro účely přezkumu správnosti právního posouzení odvolacího soudu, tak pro futuro, při plnění své úlohy zajišťovat jednotu a zákonnost rozhodování [srov. § 14 odst. 1 písm. a) zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů]. To dovolatel v souzené věci ani náznakem neučinil (taková otázka se neotevírá ani z obsahu dovolacích námitek) a omezuje se na kritiku správnosti právního posouzení věci odvolacím soudem.“

¹¹ Původní věřitelé představují finanční instituce, které byly věřiteli Žalobce b) v době Restrukturalizace 2014. Součástí Restrukturalizace 2014 tedy byla primárně restrukturalizace závazků vůči těmto Původním věřitelům.

držiteli Dluhopisů dle SSN (tj. nejsou skutečnými věřiteli), ale jsou pouhými prostředníky.¹² Mezi osobami, které Žalobce a) označil jako členy koncernu, tedy nebyl žádný z Původních věřitelů. Žalobce a) dále učinil několik návrhů na uložení vysvětlovací povinnosti dalšímu „seznamu“ osob (dále jen „**Vymezení koncernu č. 2**“).

- (c) Po vydání Kasačního rozhodnutí přišel Žalobce a) s novým tvrzením, že existoval koncern mezi Žalobcem b) a Původními věřiteli, který měl údajně vzniknout na základě uzavření tzv. Scheme of Arrangement, tj. dohody o neformální restrukturalizaci dluhu z roku 2014 (dále jen „**Plán restrukturalizace**“), která byla schválena soudem High Court of Justice in England and Wales dne 5. 9. 2014 (dále jen „**Vymezení koncernu č. 3**“). Na základě Plánu restrukturalizace byla realizována Restrukturalizace 2014 (viz odst. [6] výše).

- [53] Žalovaná č. 1 má za to, že již tyto názorové veletoce opravňovaly nižší soudy, aby se bez dalšího odmítly těmito tvrzeními Žalobce a) zabývat, když je zjevné, že se jedná o pouhé výstřely do tmy. Nicméně, nižší soudy se s tvrzeními Žalobce a) podrobně a správně vypořádaly.

3.5.1 K posouzení Vymezení koncernu č. 2

- [54] Ve vztahu k Vymezení koncernu č. 2 Žalobce a) namítá nepravnost závěru, že neunesl břemeno tvrzení, a že soudy nesprávně odmítly jeho návrh na uložení vysvětlovací povinnosti a jeho důkazní návrhy. Tyto námitky jsou zcela nepodložené.
- [55] Odvolací soud podrobně zrekapituloval tvrzení Žalobce a) ve vztahu k tomuto vymezení (odst. 34 Napadeného rozsudku) a shledal, že ve vztahu k žádné z označených osob Žalobce a) neuvedl žádná skutková tvrzení o existenci okolností, ze kterých by bylo možné dovozovat existenci koncernu či vztahu osob blízkých. Ve vztahu k návrhům na uložení vysvětlovací povinnosti odvolací soud uzavřel, že Žalobce a) svými nekonkrétními tvrzeními nepřednesl „opěrné body“ skutkového stavu o koncernovém vztahu Věřitelů a Žalobce b). Tyto závěry jsou zcela správné.
- [56] Je zjevné, že pro splnění povinnosti tvrzení nepostačuje tvrdit, že je nějaká osoba v koncernu s Žalobcem b), ale Žalobce a) byl povinen tvrdit (a následně prokázat) existenci znaků koncernu ve smyslu § 79 a násl. zákona č. 90/2012 Sb., o obchodních společnostech a družstvech (dále jen „**ZOK**“), ve vztahu ke konkrétním osobám. Základním znakem koncernu podle § 79 odst. 1 ZOK je, že předmětné osoby podléhají jednotnému řízení. Žádná taková tvrzení ovšem Žalobce a) ve vztahu k jakékoliv konkrétní osobě neuvedl. Pokud pak Žalobce a) nesplnil ani povinnost řádně tvrdit existenci koncernového vztahu s kýmkoliv, zjevně nemůže být řeč ani o tom, že by přednesl opěrné body pro uložení vysvětlovací povinnosti.
- [57] Správnost uvedených závěrů potvrzuje i nedávné rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 31. 3. 2022, sp. zn. 29 ICdo 14/2020 (dále jen „**Rozsudek 29 ICdo 14/2020**“), vydané v jiném incidenčním sporu vedeném v rámci insolvenčního řízení Žalobce b) (C31-17; jedná se o řízení o odpůrčí žalobě Žalobce a) vůči žalovanému Asental Land, s.r.o.). V předmětném řízení se Žalobce a), naprosto stejně jako ve zdejším řízení, pokoušel na základě zcela nekonkrétních tvrzení dovozovat

¹² Vyjádření Žalobce a) ze dne 9. 10. 2020, které bylo předloženo v reakci na výzvu odvolacího soudu podle ustanovení § 118a odst. 1 a 3 OSŘ.

existenci neexistujícího koncernu pouze za účelem využití delší lhůty pro podání odpůří žaloby vůči žalovanému. Nejvyšší soud v návaznosti na to v Rozsudku 29 ICdo 14/2020 jasně deklaroval, že je povinností žalobce – insolvenčního správce (tj. Žalobce a)) tvrdit existenci konkrétních znaků koncernu, zejména existenci všech podmínek jednotného řízení jakožto základního předpokladu existence koncernu (tj. nestačí existenci koncernu pouze tvrdit, ale je třeba konkrétně tvrdit naplnění všech jeho znaků),¹³ a že Žalobce a) tuto povinnost tvrzení nesplnil.¹⁴ Způsob formulace skutkových tvrzení Žalobcem a) ve zdejším řízení je přitom stejně neurčitý a nekonkrétní jako v případě řešeném Nejvyšším soudem (ne-li ještě méně určitý a konkrétní). Nelze tedy než uzavřít, že závěr, že Žalobce a) ohledně otázky, že Žalobce b) tvořil v rozhodné době s Žalovanou č. 1 (příp. věřiteli, které zastupuje) koncern nebo byl ve vztahu k nim osobou blízkou, neunesl břemeno tvrzení, je zcela správný.

- [58] Soudy tedy řádně odůvodnily své závěry o nesplnění povinnosti tvrzení ve vztahu k výše uvedenému, nenaplnění podmínek pro uložení vysvětlovací povinnosti a odmítnutí důkazních návrhů vztahujících se k těmto nekonkrétním tvrzením. Podstatou námitek Žalobce a) uvedených v příslušné části je pouze jeho osobní nesouhlas s hodnocením, že jeho tvrzení byla nekonkrétní, popř. nesouhlas s hodnocením některých důkazů. Takové námitky však nepředstavují dovolací důvod a nemohou zakládat přípustnost dovolání.¹⁵

¹³ Viz odst. 73 Rozsudku 29 ICdo 14/2020: „Na základě výše vysvětleného lze uzavřít, že k tomu, aby bylo možné uložit žalovanému z odpůří žaloby vysvětlovací povinnost ohledně skutečnosti, že tvoří (v rozhodnou dobu tvořil) s dlužníkem koncern (např. pro zde rozhodné poměry při zkoumání odporovatelnosti právních jednání dlužníka bez přiměřeného protiplnění dle § 240 odst. 3 insolvenčního zákona), musí žalobce – insolvenční správce – alespoň v základních bodech splnit povinnost tvrzení (unést břemeno tvrzení) ohledně existence koncernu, a to zejména ohledně existence výše uvedených základních podmínek jednotného řízení dle § 79 odst. 2 z. o. k. Nestačí povšechná nepřítliš konkrétní tvrzení a nelze nutit žalovaného, aby tvrdil skutečnosti proti sobě. Stejně tak nelze „zhojit“ povinnost tvrdit důkazními návrhy a „doutat“, že z nich nakonec vyplynou potřebná tvrzení (nap. z výsledku svědků).“ (zvýraznění přidáno)

¹⁴ Viz odst. 79 Rozsudku 29 ICdo 14/2020: „Dovolatel po celou dobu řízení ve svých podáních – dovolání nevyjímaje – tvrdil (tvrdí) pouze skutečnosti ohledně ovládnutí dlužníka a dovolatele mateřskými subjekty v celkové hierarchii propojených subjektů. Případně pouze tvrdil (tvrdí) samotnou propojenost osob nebo to, že v různých časových obdobích ve statutárních a kontrolních orgánech dlužníka a žalovaného vykonávaly funkci osoby vymezené v odstavci 2. bodu [10] výše. To je však pro závěr o splnění povinnosti tvrzení ohledně existence koncernu jakožto kvalitativně vyšší formě podnikatelského seskupení, jak je nastíněno shora, ve smyslu § 240 odst. 3 insolvenčního zákona, byť v rozsahu základních opěrných bodů, nedostačující.“ (zvýraznění přidáno)

¹⁵ Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 26. 5. 2021, sp. zn. 23 Cdo 859/2021: „Vytýká-li dále dovolatel odvolacímu soudu, že „neval v potaz prokázané důvody pro zpožděné dodání plnění z historicky starší smlouvy, které zavinila žalovaná strana, jak plyne ze svědeckých výpovědí“, nezakládají ani v tomto rozsahu dovolací námitky přípustnost dovolání. Uplatněním způsobilého dovolacího důvodu ve smyslu § 241a odst. 1 o. s. ř. není zpochybnění právního posouzení věci, jsou-li námitky dovolatele založeny na hodnocení důkazů odvolacím soudem. Samotné hodnocení důkazů odvolacím soudem (opírající se o zásadu volného hodnocení důkazů zakotvenou v ustanovení § 132 o. s. ř.) nelze úspěšně napadnout žádným dovolacím důvodem (srov. rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 23. 1. 2014, sp. zn. 23 Cdo 3206/2013).“

3.5.2 K posouzení Vymezení koncernu č. 3

- [59] Ve vztahu k Vymezení koncernu č. 3 Žalobce a) namítá, že soudy nesprávně vyhodnotily, že toto vymezení představuje nepřípustné nové tvrzení vznesené po koncentraci řízení, že soudy nesprávně posoudily jeho tvrzení, že Plán restrukturalizace založil koncern, a neprovedly navržené důkazy. Tyto námitky jsou opět zcela nepodložené.
- [60] Za prvé, závěr, že toto tvrzení bylo vzneseno až po koncentraci řízení, je správný a byl odvolacím soudem jasně vysvětlen (viz odst. 34 a násl. Napadeného rozsudku). Žalobce a) toto tvrzení uplatnil až poté, co uplynula lhůta, ve které odvolací soud v rámci prvního odvolacího řízení vyzval Žalobce a) dle § 118a OSŘ k doplnění rozhodných skutečností a důkazních návrhů k této otázce. Řízení bylo v rámci původního řízení před soudem prvního stupně zkoncentrováno dle §118b a § 119a OSŘ, přičemž (pouze) v rozsahu předmětné výzvy byla koncentrace odvolacím soudem prolomena. Po uplynutí lhůty stanovené ve výzvě odvolacího soudu však ve vztahu k předmětné otázce opětovně nastala koncentrace řízení, která v dalším průběhu řízení před soudem prvního stupně již nebyla dále prolomena.
- [61] Názor Žalobce a), že řízení ve vztahu k této otázce nemohlo být s ohledem na pokyn v Kasačním rozhodnutí zkoncentrováno, je chybný. Z žádného zákonného ustanovení neplyne, že by pokyn odvolacího soudu ve zrušujícím rozhodnutí sám o sobě prolamoval nastalou koncentraci řízení. Nadto je zřejmé, že pokyn v Kasačním rozhodnutí směřoval k tomu, aby soud prvního stupně v dalším řízení posoudil (již jen) tvrzení a důkazních návrhy, které Žalobce a) uvedl v reakci na výzvu Odvolacího soudu podle § 118a OSŘ ve stanovené lhůtě, nikoliv k tomu, aby bylo Žalobci a) umožněno „vymýšlet“ nové konstrukce koncernu a soud prvního stupně tyto posuzoval. Argumentace Žalobce a), že Vymezení č. 3 nepředstavuje nové tvrzení, když všechny skutečnosti již byly součástí soudního spisu, je zjevně nesmyslná. Jak již bylo uvedeno výše, v rámci Vymezení koncernu č. 2 Žalobce a) tvrdil, že Původní věřitelé ve skutečnosti nejsou držiteli Dluhopisů dle SSN (tj. nejsou skutečnými věřiteli), ale jsou pouhými prostředníky. V návaznosti na to označil jako členy koncernu Žalobce b) desítky různých osob, nikoliv však Původní věřitele. Pokud tedy v rámci Vymezení koncernu č. 3 tvrdil, že Původní věřitelé tvoří s Žalobcem b) koncern, jednalo se zcela zjevně o nové tvrzení. Nicméně, soudy toto nové tvrzení Žalobce a) i tak posoudily, a to zcela správně – k tomu blíže viz dále (odst. [64] a násl.).
- [62] Za druhé, není správný názor Žalobce a), že závěry nižších soudů představují (nesprávné) právní posouzení zjištěných skutkových okolností. Koncern je právní klasifikací jistého faktického vztahu.¹⁶ Ze skutkových zjištění nižších soudů však neplyne, že by mezi Žalobcem b) a Původními věřiteli existoval jakýkoliv vztah, ve kterém bylo možné spatřovat jakékoliv znaky koncernového vztahu. Tvrzení Žalobce a), že koncern byl založen Plánem restrukturalizace, je tedy námitkou vůči skutkovým zjištěním nižších soudů, popř. hodnocení důkazů z jejich strany,

¹⁶ Viz např. HAVEL, Bohumil. § 79 [Pojem koncern]. In: ŠTENGLOVÁ, Ivana, HAVEL, Bohumil, CILEČEK, Filip, KUHN, Petr, ŠUK, Petr. Zákon o obchodních korporacích. 3. vydání. Praha: C. H. Beck, 2020, s. 260, marg. č. 5.): „Zákon tedy nepředpokládá ovládací smlouvu nebo jiné obdobné jednání, ani nerozlišuje jednotlivé koncerny podle toho, jak vznikly. Koncern je chápán jako výsledek určitého jednání, který předpokládá jednotné řízení a vnitřní sanaci výhod a nevýhod.“

kteře nezakládají přípustnost dovolání.¹⁷ Žalobce a) v tomto ohledu zakládá své námitky na jiném skutkovém stavu, než jaký byl zjištěn nižšími soudy. Nicméně, i kdyby závěr nižších soudů o neexistenci tvrzeného koncernu představoval právní hodnocení, nezakládá polemika Žalobce a) s tímto právním hodnocením přípustnost dovolání, neboť Žalobce a) ve vztahu k němu vymezuje žádné otázky způsobem dle § 237 a § 241 odst. 2 OSŘ.¹⁸

- [63] Za třetí, není pravdou, že by soudy ve vztahu k posouzení této otázky odmítly důkazní návrhy Žalobce a). Je třeba upozornit, že Vymezení koncernu č. 3 představil Žalobce a) v rámci pokračujícího řízení před soudem prvního stupně na jednání dne 13. 9. 2021 těsně před ukončením dokazování a odůvodnil jej velmi stručně (viz str. 92 a 93 protokolu z tohoto jednání). Ve vztahu k těmto tvrzením pak Žalobce a) nenavrl žádné nové důkazy, pouze navrhl opakované provedení důkazů již provedených. Lze ostatně doplnit i to, že řadu dílčí skutkových tvrzení, která uvádí v dovolání, ve vztahu k tomuto tvrzení před vydáním Rozsudku KS II. neuvedl.
- [64] Konečně, soudy zcela správně vyhodnotily, že Plán restrukturalizace nemohl založit koncern. Tato argumentace Žalobce a) je ostatně již první pohled zcela absurdní. Koncern je příslušnými právními předpisy a právní teorií chápán jako forma podnikatelského seskupení vyznačující se vysokým stupněm vnitřní konzistence, které je s ohledem na způsob jeho fungování pokládáno za jednu ekonomickou jednotku.¹⁹ Koncern je chápán jako vyšší stupeň spojení než ovládání.²⁰

¹⁷ Viz např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 15. 12. 2021, sp. zn. 23 Cdo 3067/2020: „Nesprávnost skutkových zjištění pak není podle současné právní úpravy způsobitelným dovolacím důvodem, skutkový základ sporu proto nelze v dovolacím řízení s úspěchem zpochybnit, a stejně tak nelze úspěšně napadnout dovolacím důvodem ani způsob či výsledek hodnocení důkazů (se zřetelem na zásadu volného hodnocení důkazů zakotvenou v § 132 o. s. ř.) promítající se do skutkových zjištění, z nichž soudy při rozhodování vycházely.“

¹⁸ Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 15. 5. 2017, sp. zn. 23 Cdo 313/2017: „K dovolatelovu nesouhlasu s právním posouzením věci je třeba uvést, že pouhý argument, že odvolací soud věc nesprávně právně posoudil, není způsobitelným vymezením přípustnosti dovolání. Jiný výklad by vedl k absurdnímu (textu občanského soudního řádu odporujícímu) závěru, že dovolání je ve smyslu § 237 o. s. ř. přípustné vždy, když v něm dovolatel vymezí dovolací důvod (srov. též usnesení Nejvyššího soudu ze dne 16. července 2015, sp. zn. 29 Cdo 2563/2015, jež obstálo i v ústavní rovině – ústavní stížnost proti tomuto usnesení Ústavní soud usnesením ze dne 29. září 2015, sp. zn. II. ÚS 2924/2015, odmítl). S ohledem na povahu činnosti dovolacího soudu jakožto sjednotitele judikatury je třeba otázku přípustnosti dovolání omezit na případy právních otázek uvedených v § 237 o. s. ř. a pouhá polemika s právním posouzením věci odvolacím soudem nepředstavuje způsobitelné vymezení přípustnosti dovolání.“

¹⁹ HAVEL, Bohumil. § 79 [Pojem koncern]. In: ŠTENGLOVÁ, Ivana, HAVEL, Bohumil, CILEČEK, Filip, KUHN, Petr, ŠUK, Petr. Zákon o obchodních korporacích. 3. vydání. Praha: C. H. Beck, 2020, s. 259, marg. č. 2. „Koncern je zákonem chápán jako ekonomická jednotka s pevnějším stupněm vnitřní konzistence než jiná podnikatelská seskupení. Účelem § 79 v návaznosti na § 72 a 81 je vytvořit pravidla pro funkční existenci koncernu, kde jsou řízené osoby podřízeny soudržné (nikoliv nahodilé) politice s jednotným hospodářským účelem, a kde jsou případné vnitřní výhody a nevýhody sanovány v rámci celého koncernu tak, aby nedošlo k úpadku členů koncernu.“

²⁰ ČERNÁ, Stanislava. O koncernu, koncernovém řízení a vyrovnání újm. Obchodněprávní revue, 2014, č. 2, s. 33-41: „V koncernu se tudíž dovádí ovládání na vyšší úroveň. Z této logiky také vychází ustanovení § 74 odst. 3 ZOK, podle něhož je řídící osoba vždy ovládající osobou a řízená osoba je vždy ovládanou osobou. Na druhé straně ne každá ovládající osoba současně bude osobou řídící. Jak už výše řečeno, kvalifikace ovládající osoby jako osoby řídící závisí na tom, zda možnost přímo nebo nepřímo uplatňovat rozhodující vliv využije k tomu, aby z ovládaných obchodních korporací vytvořila jednotně řízený ekonomický celek.“

- [65] Ustanovení § 79 odst. 1 a násl. ZOK stanoví: „*Jedna nebo více osob podrobených jednotnému řízení (dále jen „řízená osoba“) jinou osobou nebo osobami (dále jen „řídící osoba“) tvoří s řídící osobou koncern.*“, na což navazuje § 79 odst. 2 ZOK, který uvádí: „*Jednotným řízením je vliv řídící osoby na činnost řízené osoby sledující za účelem dlouhodobého prosazování koncernových zájmů v rámci jednotné politiky koncernu koordinaci a koncepční řízení alespoň jedné z významných složek nebo činností v rámci podnikání koncernu.*“
- [66] Je přitom zřejmé, že Plán restrukturalizace nemohl založit koncern, když:
- (a) předmětem Plánu restrukturalizace byla jednorázová dohoda o restrukturalizaci dluhu. Znakem jednotného řízení je přitom vliv uplatňovaný za účelem dlouhodobého prosazování koncernových zájmů, který zde zjevně není přítomen;
 - (b) na základě Plánu restrukturalizace nedošlo k vytvoření žádné řídící struktury zúčastněných společností (natož pak struktury dosahující parametrů koncernu) a Plán restrukturalizace ani neumožňuje Původním věřitelům uplatňovat jakýkoliv vliv na Žalobce b) (natož pak vliv, který by se dal nazvat řízením);
 - (c) smyslem ani důsledkem Plánu restrukturalizace nebyla koordinace a koncepční řízení žádné z významných složek nebo činností v rámci podnikání koncernu. Podnikání Původních věřitelů (tj. celkem 37 finančních institucí z různých zemí) a Skupiny NWR fungovalo vždy zcela odděleně a nebylo nikdy vzájemně koordinováno (ostatně takovou koordinaci si lze představit jen těžko).
- [67] Zde je třeba připomenout i to, že Žalobce a) nezakládal svůj argument na tom, že koncern byl založen výsledkem Restrukturalizace 2014 (v rámci které byly uzavřeny Smlouvy). Taková argumentace by totiž nebyla dostatečná, neboť v takovém případě by nebylo možné tvrdit, že Smlouvy byly uzavřeny v době existence tvrzeného koncernu. Žalobce a) tedy tvrdil, že koncern byl založen již Plánem restrukturalizace, aby mohl tvrdit, že Smlouvy uzavřené o pár dní, resp. týdnů, později již byly uzavřeny v době existence tvrzeného koncernu.
- [68] Veškeré Žalobcem a) uvedené argumenty v tomto ohledu jsou zcela nesmyslné. Žalobce a) argumentuje, že v Plánu restrukturalizace se strany zavázaly ke splnění jistých povinností a zavázaly se jednat společně s cílem dosáhnout Restrukturalizace 2014, resp. uzavřít dílčí právní jednání související s restrukturalizací (mj. Smlouvy). Takové typy závazků jsou však integrální součástí prakticky jakékoliv smlouvy a dovozovat z nich existenci koncernu je skutečně bizarní. Argumentace, že na základě Plánu restrukturalizace se změnila korporátní struktura skupiny NWR, je rovněž zcela nesmyslná. Za prvé, ze změny korporátní struktury Skupiny NWR neplyne existence tvrzeného koncernu. Za druhé, Plán restrukturalizace korporátní strukturu sám o sobě nijak neměnil. Změna korporátní struktury je výsledkem celé Restrukturalizace 2014, jejíž provedení bylo závislé na tom, že dojde k uzavření Smluv. To znamená, i v případě, že by Restrukturalizace 2014 založila tvrzený koncern (což je vyloučeno), znamenalo by to, že takový koncern vznikl až po uzavření Smluv (tj. že v době uzavření Smluv ještě neexistoval).

3.6 Otázka č. 5: „Je úspěch odpůřčí žaloby insolvenčního správce, resp. uložení povinnosti vrátit peněžité plnění nebo peněžité náhrady za poskytnuté plnění (srov. § 239 odst. 4 InsZ), v případě reorganizace dlužníka podmíněno tím, aby schválený reorganizační plán počítal s tímto plněním jako zdrojem pro uspokojení nezajištěných věřitelů?“

- [69] V rámci této otázky Žalobce a) brojí proti posouzení tvrzené neúčinnosti ujednání o tvrzeném vzdání se subrogačních nároků vůči Žalovaným č. 2 a 3.²¹ S ohledem na to lze uzavřít, že námitky v této části dovolání nemohou nijak ovlivnit závěr o zamítnutí Odpůřčí žaloby vůči Žalované č. 1, neboť ve vztahu k omezení subrogačních nároků zjevně není dána pasivní legitimace Žalované č. 1, ani závěr o vyhovění Určovací žalobě Žalované č. 1. S ohledem na to se Žalovaná č. 1 k těmto námitkám vyjádří pouze ve stručnosti.
- [70] Žalovaná č. 1 má za to, že na předestřené otázce Napadený rozsudek nezávisí. Napadený rozsudek neuvádí, že by uložení povinnosti vrátit peněžité plnění nebo peněžitou náhradu za poskytnuté plnění v případě reorganizace bylo podmíněno tím, aby schválený reorganizační plán počítal s tímto plněním jako zdrojem pro uspokojení nezajištěných věřitelů. Takový závěr se v Napadeném rozsudku neobjevuje. Skutečnost, že reorganizační plán Žalobce b) nepočítá s žádným plněním ze subrogačních nároků zohlednil odvolací soud spolu s dalšími skutkovými okolnostmi a charakterem těchto smluvních ujednání ve svém právním závěru, že tato ujednání nejsou tzv. materiálně zkracující. Za druhé, jedná se o otázku spekulativní a nedopadající na danou věc, neboť Žalobce a) se vůči Žalovaným č. 2 a 3 nedomáhá uložení povinnosti vrátit jakékoliv plnění ve smyslu § 237 a § 239 InsZ. Dovolání k řešení této otázky proto není přípustné.
- [71] Veškeré další námitky v této části dovolání pak představují polemiku Žalobce a) s dílčími závěry odvolacího soudu, která též nemůže zakládat přípustnost dovolání, neboť Žalobce a) vymezuje žádné otázky způsobem dle § 237 a § 241 odst. 2 OSŘ.²² Nadto se jedná o námitky nedůvodné.
- [72] Žalobce a) v této části dovolání dále namítá, že soud v rámci posuzování odpůřčí žaloby není oprávněn posuzovat, zda je u napadených právních jednání dán tzv. materiální rys zkrácení či znevýhodnění (nad rámec naplnění definice v §§ 240–242 InsZ). Tento názor je nesprávný. Odborná literatura se shoduje na tom, že u napadeného právního jednání je nezbytné posuzovat i to, zda reálně zkrátilo uspokojení věřitelů, resp. některého z věřitelů zvýhodnilo – zda naplňuje charakteristiku neúčinného právního jednání z materiálního hlediska (v reakci na tvrzení Žalobce a) je nutno doplnit, že se jedná o odbornou literaturu recentní).²³ Lze jen těžko hledat

²¹ Jak blíže vysvětluje soud právního stupně v odst. 48.8 Rozsudku KS II., v daném případě se jednalo pouze o omezení těchto subrogačních nároků.

²² Viz např. výše citovaný rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 15. 5. 2017, sp. zn. 23 Cdo 313/2017.

²³ SPRINZ, Petr. § 235 [Neúčinnost a její napadení]. In: SPRINZ, Petr, JIRMÁSEK, Tomáš, ŘEHÁČEK, Oldřich, VRBA, Milan, ZOUBEK, Hynek a kol. Insolvenční zákon. 1. vydání (3. aktualizace). Praha: C. H. Beck, 2022, marg. č. 6.: „**Korekce formálního pojetí.** Obecná charakteristika odporovatelných právních jednání dlužníka představuje potenciální korekci použití zvláštních skutkových podstat na nevhodné případy. Její použití představuje jakési myšlenkové zastavení nad tím, zda právní jednání splňující sice formálně zvláštní ustanovení zákona skutečně má rys zvýhodnění či zkrácení s ohledem na účel jednotlivých ustanovení a zásady InsZ).“ nebo

argumenty pro názor Žalobce a), že by mělo být přípustné úspěšně odporovat i právnímu jednání dlužníka, které reálně nezkracuje uspokojení věřitelů ani žádného z věřitelů nezvýhodňuje, přestože naplňuje formální znaky neúčinného právního jednání uvedené ve speciálních skutkových podstatách. Právní úpravu neúčinných právních jednání obsaženou v § 235 a násl. InsZ je třeba vykládat v souladu s jejím smyslem a účelem a jednotlivá ustanovení je pak třeba vykládat a aplikovat v jejich vzájemné souvislosti.

- [73] Výše uvedený závěr pak není v rozporu s judikaturou citovanou Žalobcem a), jejíž závěry se Žalobce a) pokouší dezinterpretovat. Z rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 29 Cdo 677/2011, 29 Cdo 48/2013 a 29 Cdo 86/2016 plyne pouze závěr, že insolvenční správce nemůže napadat právní jednání dlužníka pouze na základě tvrzení o naplnění definice podle § 235 InsZ, ale musí tvrdit též naplnění jedné ze skutkových podstat §§ 240–242 InsZ. V dalším z citovaných rozhodnutí (usnesení ze dne 23. 11. 2021, sp. zn. I. ÚS 2690/21), se Ústavní soud zabýval vztahem skutkových podstat podle § 241 InsZ a § 235 InsZ a dovodil, že vymezení podmínek pro zvýhodňující právní úkony je v obou citovaných ustanovení fakticky totožné. To však neplatí pro vztah skutkových podstat dle § 240 InsZ a 235 InsZ, které obsahují definice rozdílné.
- [74] Pokud pak Žalobce a) uvádí, že odvolací soud vykládá § 235 odst. 1 InsZ jako samostatnou definici neúčinného právního jednání, jedná se tvrzení nepravdivé, neboť odvolací soud jasně vyložil, že toto ustanovení není samostatnou definicí neúčinného právního úkonu (odst. 30 Napadeného rozsudku). Odvolací soud pak pouze vysvětloval, že při posuzování neúčinnosti právního jednání podle § 240 až § 242 musí být brána v potaz obecná charakteristika neúčinného právního jednání podle § 235 odst. 1 InsZ. Žalovaná č. 1 má pak za to, že posouzení, zda konkrétní právní jednání fakticky zkracuje uspokojení věřitelů, představuje posouzení individuálních skutkových okolností v konkrétním případě. Pro srovnání lze doplnit, že judikatura Nejvyššího soudu ve vztahu k obdobným materiálním korektivům stanoví, že jejich posuzování a hodnocení přísluší primárně nižším soudům.²⁴

MORAVEC, Tomáš. § 235 [Neúčinný právní úkon, odpůří žaloba]. In: MORAVEC, Tomáš, KOTOUČOVÁ, Jiřina a kol. Insolvenční zákon. 4. vydání. Praha: C. H. Beck, 2021, s. 849.: „*Odstavec 1 definuje, která právní jednání jsou neúčinnými, přičemž jako kritérium používá následky, jež dlužník takovým jednáním vyvolává. Za neúčinné označuje právní jednání, kterými: a) zkracuje možnost uspokojení věřitelů, nebo b) zvýhodňuje některého z věřitelů na úkor jiných. Otázkou zůstává, zda lze za odporovatelná považovat všechna právní jednání naplňující uvedenou obecnou definici či pouze ta z nich, která kromě této obecné definice naplňují i znaky některé ze skutkových podstat, jak jsou vymezeny v § 240 až 242. V judikatuře a literatuře se lze setkat s oběma variantami (15 Cmo 72/2010 či naopak Krčmář s. 17). S ohledem na absenci vymezení dalších obecných předpokladů odporovatelnosti (vymezení odporovatelných právních jednání časovým úsekem, lhůty pro podání žaloby atd.) lze spíše usuzovat, že na základě odporovatelnosti může být neúčinné pouze takové právní jednání, které kromě této obecné definice naplňuje i znaky některé ze skutkových podstat, jak jsou vymezeny v § 240 až 242. K této možnosti se přiklonila i aktuální judikatura Nejvyššího soudu, která opakuje, že podle § 235 až 243 lze odporovat jen těm právním úkonům dlužníka, jež jsou taxativně vypočteny v § 240 až 242.*“

²⁴ Viz např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 21. 6. 2007, sp. zn. 28 Cdo 2160/2007: „*Dovolací soud k tomu připomíná závěry své novější rozhodovací praxe. Tak v usnesení ze dne 30.11.2004, sp. zn. 28 Cdo 1094/2004, dospěl senát dovolacího soudu (posuzující i danou věc) k formulaci právní věty, podle níž „Oprávnění aplikovat ustanovení § 3 odst. 1 o.z. o zákazu výkonu práva v rozporu s dobrými mravy*

- [75] Posouzení neúčinnosti ustanovení o omezení subrogačních nároků obsažené v Napadeném rozsudku je proto správné, neboť nejde o zkracující jednání. Odvolací soud správně vyhodnotil, že předmětnými smluvními ujednáními z majetku Žalobce b) nic neušlo a reorganizační plán ani insolvenční správce (Žalobce a)) nepočítají s žádným plněním z případných subrogačních nároků do majetkové podstaty. To ostatně Žalobce a) sám potvrzuje, když v dovolání uvádí, že účelem Odpůrčí žaloby primárně nebyla neúčinnost ustanovení o subrogačním regresu, ale neúčinnost ručitelských závazků vůči Žalované č. 1 (viz odst. 148). Zároveň je nutné zohlednit specifický charakter ujednání o subrogačním regresu. Aplikace předmětných ustanovení omezující subrogační nároky je totiž podmíněna tím, že Žalobci b) vznikne povinnost k plnění na základě ručitelských závazků, následně na tyto závazky bude něco plnit (k čemuž doposud nedošlo) a následně bude chtít vznést (a vznes) nárok na náhradu tohoto plnění vůči Žalované č. 2 a/nebo Žalované č. 3. Pokud však subrogační nárok ještě nevznikl (na ručitelské závazky nebylo plněno) a, i kdyby v budoucnu vznikl, Žalobce b) ve svém schváleném reorganizačním plánu ani nepočítá s tím, že bude takový nárok uplatňovat za účelem zvětšení majetkové podstaty a uspokojení věřitelů, nemohou ujednání o omezení subrogačního regresu věřitele Žalobce b) zkracovat,

3.7 Otázka č. 6: „Pokud upadnuvší dlužník učiní několik právních jednání (uzavře několik smluv jako součást komplexní transakce), je insolvenční správce povinen (za účelem ochrany majetkové podstaty dlužníka, přihlašuje-li věřitel z takových smluv pohledávky do insolvenčního řízení dlužníka) odporovat všem jednotlivým smlouvám (obsahují-li stejné „neúčinné“ závazky), popř. postačuje, aby insolvenční správce odporoval jediné smlouvě?“

- [76] Žalobce a) v úvodu svého dovolání tuto otázku předstírá jako otázku zakládající přípustnost dovolání, nicméně v části VII. dovolání se této otázce vůbec nevěnuje. Žalobce a) tedy ve vztahu k této otázce řádně nevymezuje předpoklady přípustnosti dovolání podle § 237 OSŘ ani ve vztahu k této otázce nevymezuje, v čem spočívá její nesprávné posouzení ze strany nižších soudů podle § 241a odst. 3 OSŘ. Již s ohledem na to není dovolání ve vztahu k této otázce přípustné.
- [77] Výše popsaná otázka nemůže založit přípustnost dovolání Žalobce a) rovněž z důvodu, že na ní Napadený rozsudek nezávisí. V Napadeném rozsudku soud neposuzoval, zda musí insolvenční správce odporovat všem právním jednáním, které jsou součástí jedné komplexní transakce. Žalobce a) Odpůrčí žalobou napadl tři Smlouvy (SSN, SSCF a ICA), přičemž podle závěrů Napadeného rozsudku nebyly splněny podmínky pro vyslovení jejich neúčinnosti u žádné z nich.
- [78] V rámci této části dovolání se Žalobce a) převážně věnuje námitkám vůči závěru odvolacího soudu, že s ohledem na to, že Žalobce b) uzavřením ICA nezaložil, nezměnil ani nezrušil žádná svá práva a povinnosti, nemůže být tato smlouva prohlášena za neúčinnou. Tyto námitky nejsou důvodné.
- [79] Žalobce a) staví svou argumentaci na závěru, že ICA je neúčinná, protože zakládá stejný (ručitelský) závazek jako SSFC. I kdyby toto hodnocení bylo pravdivé, nemělo by to na správnost

(respektive přezkum správnosti jeho aplikace) by mělo náležet převažující měrou soudům nižších instancí. Dovolací soud by měl tuto právní otázku učinit předmětem svého přezkumu jen v případě zjevné nepřiměřenosti relevantních úvah soudů v nalézacím řízení.“

Napadeného rozsudku jakýkoliv vliv, neboť dle závěrů odvolacího soudu není neúčinný ani závazek ze SSFC. Podle judikatury přitom platí, že dovolání nemůže být přípustné pro řešení otázek, jejichž odlišné posouzení se nemůže pozitivně projevit v poměrech dovolatele.²⁵ I v případě, že by odvolací soud vycházel z toho, že ICA stanovuje závazek Žalobce b) ručit za dluhy plynoucí ze SSCF, jak Žalobce a) tvrdí, nic by to nezměnilo na správnosti závěrů Napadeného rozsudku. Dovolání tak v tomto směru není ani přípustné, ani důvodné.

3.8 Vyjádření k závěrečnému shrnutí Žalobce a)

[80] Ve vztahu k tvrzením Žalobce a) ohledně údajného naplnění podmínek pro vyslovení neúčinnosti Smluv Žalovaná č. 1 stručně shrnuje následující. Ač odvolací soud potvrdil jako věcně správný Rozsudek KS II. na základě potvrzení závěru o nemožnosti vyslovení neúčinnosti ručitelských závazků z důvodu nenaplnění podmínky podle § 240 odst. 3 InsZ, soud prvního stupně posoudil ručitelské závazky Žalobce b) komplexně a učinil závěr, že nebyly naplněny ani další podmínky pro vyslovení neúčinnosti těchto závazků, a to:

- (a) Žalobce b) nebyl v době převzetí ručitelských závazků v úpadku (§ 240 odst. 2 InsZ).
- (b) Plnění poskytnuté Žalobci b) za převzetí ručitelských závazků bylo s ohledem na okolnosti přiměřené (§ 240 odst. 1 InsZ). Ve vztahu k tomuto argumentu je třeba upozornit, že ze znaleckého dokazování rozhodně nevyplynulo, že Žalobce b) měl za poskytnuté ručení obdržet částku 35 % ročně z hodnoty závazku, jak se pokouší tvrdit Žalobce a). Tento názor byl uveden pouze ve znaleckém posudku č. 01/2019 vypracovaném doc. Ing. Jaroslavem Bradou ze dne 17. 3. 2019. Tento znalecký posudek soud prvního stupně vyhodnotil tak, že „je nepřesvědčivý a zcela postrádá jakoukoliv logiku“ (viz odst. 37.30.12 Rozsudku KS II.).
- (c) U ručitelských závazků nebyl dán tzv. materiální rys zkrácení, neboť převzetí ručitelských závazků a celá Restrukturalizace 2014 byla pro Žalobce b) výhodná, a to zejména proto, že nové ručitelské závazky z roku 2014 (v rozsahu 335 mil. EUR) nahrazovaly co do vlastností rovnocenné starší ručitelské závazky z roku 2010 za vyšší dluhy (v rozsahu 500 mil. EUR) – rozsah ručitelských závazků Žalobce b) se tedy snížil o 165 mil. EUR.

4. **VYJÁDRĚNÍ K DOVOLÁNÍ ŽALOBCE B)**

4.1 Obecně k (ne)přípustnosti dovolání

[81] Žalobce b) v rámci dovolání vymezuje celkem deset otázek, které dle jeho názoru zakládají přípustnost dovolání. Žádná z těchto otázek však přípustnost dovolání nemůže založit, když:

- (a) Téměř polovina z těchto otázek představuje pouze námitky údajných vad řízení, popř. námitky údajné zmatečnosti řízení podle § 229 odst. 1 OSŘ, které přípustnost dovolání nezakládají (Otázky č. 1, 2, 9 a 10 níže).

²⁵ Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 10. 9. 2015, sp. zn. 30 Cdo 1856/2015: „Dotčené právní posouzení věci musí být významné pro rozhodnutí v dané věci. Tento předpoklad nesplňuje situace, kdy se řešení příslušné právní otázky nemůže projevit v poměrech dovolatele, tedy zůstane-li jeho postavení vůči druhé straně sporu (ve vztahu žalobce žalovaný) nezměněno.“

- (b) Ostatní vymezené otázky pak představují otázky, na kterých Napadený rozsudek nezávisí, popř. námitky založené na skutkových tvrzeních, které neodpovídají skutkovému stavu zjištěnému nižšími soudy (Otázky č. 3, 4, 5, 6, 7 a 8 níže).

4.2 Otázka č. 1 „Umožňoval § 42e zákona o soudech a soudcích ve znění účinném do konce roku 2021 přidělení přerozdělené věci soudnímu oddělení, kterému byly původně přiděleny, i tehdy, jestliže důvodem původního přerozdělení byl důvod uvedený v § 42b odst. 3 písm. b) zákona o soudech a soudcích?“

- [82] Předmětná otázka (resp. související argumentace Žalobce b)) představuje námitku zmatečnosti řízení podle § 229 odst. 1 OSŘ, která přípustnost dovolání založit nemůže, i kdyby zahrnovala otázku procesního práva, jež by splňovala kritéria stanovená v § 237 OSŘ.²⁶ Navíc se jedná o námitku zjevně nedůvodnou.
- [83] V rámci řízení před soudem prvního stupně věc rozhodovala soudkyně JUDr. Pittermannová (dále jen „**Soudkyně**“), která vydala Rozsudek KS I. Po vydání Kasačního rozhodnutí byla věc dočasně přidělena Mgr. Pechovi, přičemž následně byla vrácena zpět Soudkyni z důvodu ukončení její stáže na Vrchním soudu v Praze. Žalobce b) namítá nezákonnost tohoto postupu.
- [84] Tato námitka je však zjevně nedůvodná, neboť přidělení věci zpět Soudkyni bylo provedeno v souladu se zákonem a příslušným rozvrhem práce. To bylo Žalobci b) jasně vysvětleno ve sdělení předsedy soudu prvního stupně ze dne 24. 8. 2012, sp. zn. 2460/2021 (založeno v insolvenčním rejstříku pod položkou C19-190) (dále jen „**Sdělení předsedy**“), přičemž správnost závěrů tohoto sdělení potvrdil i odvolací soud v Napadeném rozsudku.
- [85] Změnou č. 8 rozvrhu práce Krajského soudu v Ostravě na rok 2020 ze dne 28. 8. 2020 došlo k přidělení případů rozhodovaných Soudkyni jiným soudcům. V tomto dokumentu bylo uvedeno, že „[v] případě skončení dočasného přidělení samosoudkyně JUDr. Simony Pittermannové a jejího návratu zpět na Krajský soud v Ostravě se takto přerozdělené incidenční spory přidělují zpět uvedené samosoudkyni.“ (čl. 14). V souladu s tímto článkem došlo následně změnou č. 5 rozvrhu práce Krajského soudu v Ostravě na rok 2021 ze dne 27. 4. 2021 k přidělení všech přerozdělených řízení (včetně tohoto řízení, avšak – jak je zjevné – nejen něho) zpět Soudkyni. V dané věci tedy nedošlo k žádné svévolné či nečekané změně soudce, ale pouze k vrácení věci zpět původní Soudkyni v souladu s dopředu stanovenými pravidly v rozvrhu práce.
- [86] Žalobce b) v podstatě namítá, že zákon č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (dále jen „**ZSS**“), ve znění novely č. 31/2019 Sb., umožňoval vrácení věci zpět původnímu soudci podle § 42e ZSS pouze v případě skončení jeho nepřítomnosti podle § 42b odst. 3 písm. a) ZSS, což nezahrnuje dočasné přidělení soudce k jinému soudu. V rámci odvolacího řízení Žalobce b) tento výklad podporoval odkazem na novelizaci ZSS provedenou zákonem č. 218/2021 Sb., kterou bylo do § 42e ZSS výslovně doplněno, že věc lze vrátit zpět původnímu soudci i po skončení dočasného přidělení. Z toho

²⁶ Viz výše citovaný rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 19. 10. 2021, sp. zn. 23 Cdo 823/2020.

Žalobce b) dovozoval, že ZSS ve znění před novelou č. 218/2021 Sb. cíleně neumožňovalo opětovné přidělení věci soudci, který ukončil dočasné přidělení.

- [87] V rámci dovolání Žalobce b) argumentuje, že § 42e ZSS představuje zákonnou výjimku z pravidla, které vyžaduje náhodného určení soudce, a že výjimky z tohoto pravidla se musí vykládat restriktivně. Pokud tedy ZSS v § 42b odst. 3 rozlišoval více důvodů nepřítomnosti samosoudce, vyloučil tím možnost uplatnit jiný důvod nepřítomnosti. Tento výklad příslušných právních předpisů je ovšem zjevně nesprávný.
- [88] Podle § 42b odst. 3 ZSS se pomocí generátoru přidělování podle rozvrhu práce přerozdělují již přidělené insolvenční věci mj. v případě a) nepřítomnosti samosoudce nebo všech členů senátu přesahující 8 týdnů, nebo lze-li takovou nepřítomnost důvodně očekávat, a b) zániku funkce samosoudce nebo všech členů senátu, jejich dočasného zproštění výkonu funkce, dočasného přidělení nebo přeložení k výkonu funkce k jinému soudu. Ustanovení § 42e ZSS ve znění novely č. 31/2019 Sb. uvádí, že stanoví-li tak rozvrh práce, přidělí se po skončení nepřítomnosti uvedené v § 42b odst. 3 písm. a) ZSS přerozdělené insolvenční věci nebo některé z těchto věcí soudnímu oddělení, kterému byly původně přiděleny.
- [89] Vzhledem k tomu, že i dočasné přidělení soudce (resp. stáž u jiného soudu) je formou jeho nepřítomnosti (která v daném případě přesáhla 8 týdnů, což bylo možné dopředu očekávat), došlo v daném případě k naplnění hypotézy § 42b odst. 3 písm. a) ZSS, což umožnilo soudu postupovat podle § 42e ZSS. S ohledem na to samozřejmě neobstojí argument Žalobce b), že tento výklad rozšiřuje aplikaci § 42e ZSS i na „jiné důvody“ nepřítomnosti soudce. Ustanovení § 42b odst. 3 ZSS totiž hovoří pouze o nepřítomnosti soudce, nijak nevymezuje důvod této nepřítomnosti.
- [90] Výklad Žalobce b) nadto nemůže obstát ani proto, že je v rozporu se smyslem a účelem příslušných zákonných ustanovení. Účelem ustanovení § 42e ZSS je, aby měl předseda soudu možnost vrátit věc původnímu soudci v případě skončení jeho dočasné nepřítomnosti. Tím je realizována zásada procesní ekonomie (neboť zvláště ve složitějších případech není hospodárné, aby věc vedl nový soudce namísto soudce původního, který je s věcí detailněji seznámen a který je k dispozici) a zároveň právo účastníků řízení na zákonného soudce (k tomu blíže viz dále). Rozlišovat mezi dočasným přidělením soudce a jeho nepřítomností z jiných důvodů zjevně ani nebylo záměrem zákonodárce. Změna dotčených ustanovení ZSS byla do novely č. 31/2019 Sb. začleněna na poslední chvíli na základě poslaneckého pozměňovacího návrhu Jana Chvojky. Zjevně se tedy nejednalo o úmysl rozlišovat z pohledu § 42e ZSS mezi případy podle písm. a) a písm. b) ustanovení § 42b odst. 3 ZSS, ale pouze o legislativní nepřesnost, kterou však lze překlenout výkladem a která byla odstraněna novelou č. 218/2021 Sb.
- [91] Argumentace Žalobce b) o nutnosti restriktivního výkladu této výjimky je rovněž nepřipadná. Za prvé, nejedná se o výjimku z požadavku náhodného určení soudce, nýbrž o úpravu umožňující vrácení věci původnímu soudci, který již byl náhodným způsobem určen. Za druhé, platí, že zákonné ustanovení (i kdyby se jednalo o výjimku) je třeba vykládat primárně v souladu s jeho textem a účelem. Účelem předmětné právní úpravy byl vyložen výše. Text předmětného ustanovení popsany výklad rovněž umožňuje. Žalobce b) tedy argumentuje v podstatě pouze systematikou ustanovení § 42b a 42e ZSS. S ohledem na zařazení předmětné sporné právní úpravy

do ZSS na poslední chvíli prostřednictvím pozměňovacího návrhu Žalovaná č. 1 nepovažuje argumentaci systematikou ustanovení za přesvědčivou.

- [92] Tvrzení Žalobce b), že nešlo o legislativní nepřesnost, ale o záměr, neboť poslanec Chvojka předložený návrh konzultoval s Ministerstvem spravedlnosti, je pak zcela nepodložené. Text důvodové zprávy k příslušnému pozměňovacímu návrhu se o ničem takovém nezmiňuje. Naopak je v důvodové zprávě výslovně uvedeno, že úprava je navrhována za účelem umožnění předsedovi soudu reagovat na dočasnou nepřítomnost soudce v rámci rozvrhu práce.²⁷ Záměr rozlišovat mezi důvody dočasné nepřítomnosti soudce by tedy nebyl v souladu ani s logikou odůvodnění pozměňovacího návrhu. Přesvědčení Žalobce b), že konzultace návrhu s Ministerstvem spravedlnosti snad vylučuje možnost legislativní nepřesnosti, je zjevně chybné. Legislativní nepřesnosti se mohou objevit (a samozřejmě objevují) v jakémkoliv návrhu zákona a velmi často jsou způsobeny právě pozměňovacími návrhy. Důvodem je mimo jiné to, že pozměňovací návrhy neprocházejí stejným legislativním procesem jako samotné návrhy zákonů a jejich předkladatelé nedostatečně zanalyzují možné dopady do souvisejících zákonných ustanovení, což byl evidentně případ i zde řešeného pozměňovacího návrhu poslance Chvojky.
- [93] Tvrzení Žalobce b), že předseda soudu prvního stupně zakládal své argumenty na předúčinném právu, je rovněž nepravdivé. Ze Sdělení předsedy jasně plyne závěr, že vrácení věci zpět Původní soudkyni účinné právní předpisy v době, kdy k vrácení došlo, umožňovaly.
- [94] Konečně nelze opomíjet, že výše popsaná ustanovení ZSS je nutné vykládat v kontextu práva účastníků řízení (včetně Žalované č. 1) na zákonného soudce, tj. ústavně konformním způsobem. Za zákonného soudce lze přitom považovat primárně soudce, kterému byla věc prvotně přidělena, přičemž k odnětí věci takovému soudci může docházet pouze ve zcela výjimečných případech, které musí být řádně odůvodněny. Z pohledu Ústavního soudu je tedy žádoucí situace, aby věc rozhodoval jeden (prvotně ustanovený) soudce. Není důvod stejný princip neaplikovat i na rozhodování o zpětném přidělení věci původnímu soudci po skončení jeho dočasné nepřítomnosti. Pokud je tedy možné § 42e ZSS vykládat tak, že je možné vrátit věc zpět původnímu soudci i po skončení dočasného přidělení (což možné je, jak vysvětleno výše), je nutné se k tomuto výkladu přiklonit, neboť pouze takovým výkladem je šetřeno právo účastníků řízení na zákonného soudce. Výklad, podle kterého by bylo vyloučeno vrátit věc původnímu soudci v situaci, kdy je tento soudce po skončení dočasné nepřítomnosti k dispozici a nebrání tomu žádné jiné okolnosti, by předmětnou právní úpravu posouval do rozporu s ústavním pořádkem. Vrácení věci původní Soudkyni tedy nemůže představovat zásah do práva účastníků na zákonného soudce, takový zásah by naopak mohl představovat postup opačný. Tím spíše, když se po dobu nepřítomnosti Soudkyně řízení nikam neposunulo a náhradní soudce neučinil v řízení žádné významnější úkony.

²⁷ Důvodová zpráva k předmětnému pozměňovacímu návrhu – viz pozměňovací návrh č. 1388 (dostupné na <https://www.psp.cz/sqw/text/orig2.sqw?idd=138739&pdf=1>). „*Je však racionální ponechat předsedovi soudu možnost stanovit rozvrhem práce, že se věci nebo některé z nich po skončení dlouhodobé nepřítomnosti samosoudce nebo všech členů senátu vrátí původnímu oddělení. Takové opatření může být smysluplné kupříkladu v situacích, kdy nepřítomnost v konečném důsledku nepřekročí určitou přiměřenou dobu (např. 6 měsíců).*“

4.3 **Otázka č. 2 „Má pobočka banky založená podle federálního práva Spojených států amerických procesní způsobilost v řízení před českými soudy?“**

- [95] Předmětná otázka není otázkou zakládající přípustnost dovolání ve smyslu § 237 OSŘ, ale námitkou zmatečnosti řízení podle § 229 odst. 1 OSŘ, resp. námitkou vady řízení, která přípustnost dovolání nezakládá. Ve vztahu k této námitce Žalovaná č. 1 odkazuje na svou argumentaci obsaženou v kapitole 3.2 výše, reagující na obdobnou dovolací otázku Žalobce a), a na tomto místě pouze stručně zareaguje na odlišně formulované argumenty Žalobce b).
- [96] Žalobce b) primárně namítá, že procesní způsobilost Žalované č. 1 je třeba posuzovat podle federálního práva USA, nikoliv podle práva státu New York (či anglického práva).²⁸ Tato námitka je zcela mimoběžná. Jak již bylo uvedeno výše, mezi soudními rozhodnutími, ze kterých soudy při zjišťování cizího práva vycházely, jsou i rozhodnutí newyorských federálních soudů. Ve všech těchto (a dalších) rozhodnutích federální (i ostatní) soudy jednaly s Žalovanou č. 1 jako s účastníkem řízení. Stanovisko NRF pak předmětné otázky posuzuje z pohledu anglického práva i práva USA, které se vztahuje na činnost amerických bank (tedy včetně federálního práva USA), a popsanou soudní praxi vysvětluje jako běžnou v celém systému Common Law. Žalobce b) ani neuvádí žádný důvod, proč by právo státu New York a federální právo Spojených států mělo k této otázce přistupovat odlišně (protože tomu tak není; ostatně si lze těžko představit, jak by takový odlišný přístup v rámci práva aplikujícího se na stejném území mohl vlastně fungovat).
- [97] Zásadně chybný je i názor Žalobce b), že federální právo Spojených států a státní právo státu New York představují odlišné „osobní statuty“ pro účely aplikace § 9 odst. 2 ZMPS. Ustanovení § 9 odst. 2 ZMPS stanoví, že způsobilost zahraničních osob jiných než fyzických být účastníkem řízení a jejich procesní způsobilost se řídí právním řádem, podle něhož taková osoba vznikla. Právní řád lze definovat jako souhrn pramenů práva platných v daném státě.²⁹ Součástí práva platného na území státu New York – práva státu New York – jsou jak normy federálního práva, tak normy platné pouze v tomto státu, nikoliv jaksi federální právo samo o sobě, jak se pokouší tvrdit Žalobce b). Jde nicméně o polemiku ryze akademickou, neboť jak bylo v řízení prokázáno, jak federální právo USA, tak státní právo státu New York, tak právo anglické hodnotí otázku procesní subjektivity Žalované č. 1 shodně, a to tak, že Žalovaná č. 1 má procesní subjektivitu.

4.4 **Otázka č. 3: „Vede závěr o nedostatku procesní způsobilosti žalovaného podle české právní úpravy k zastavení řízení?“**

- [98] Žalobce b) v rámci této otázky rozporuje závěr odvolacího soudu, že „nedostatek procesní způsobilosti Citibank by ani podle tuzemské úpravy bez dalšího nevedl k zastavení řízení“. Tato otázka však zjevně nemůže založit přípustnost dovolání, neboť se jedná o otázku, na které Napadený rozsudek nezávisí. Odvolací soud totiž dospěl k závěru, že Žalovaná č. 1 procesní

²⁸ V této souvislosti lze doplnit, že není pravdivá námitka Žalobce b), že odvolací soud neurčil právní řád, podle kterého hodnotil způsobilost Žalované č. 1 být účastníkem řízení. Odvolací soud již v odst. 29 Kasačního rozhodnutí vysvětlil, že za tento právní řád považuje právo státu New York. V rámci Napadeného rozsudku (odst. 19) pak odvolací soud odkázal na své předchozí posouzení této otázky.

²⁹ GERLOCH, Aleš. Teorie práva. Plzeň: Aleš Čeněk, 2013. 6. aktualizované vydání. str. 78.

způsobilost má. Žalobce b) tak Nejvyššímu soudu předkládá k posouzení čistě akademickou otázku, jež nemůže založit přípustnost dovolání.

- [99] Žalobce b) se snaží nepravdivě podsunout, že Žalovaná č. 1 „*ani jediným údajem neoznačila právnickou osobu*“, resp. že označuje jako účastníka řízení neexistující subjekt (non-subjekt). Proti tomu se Žalovaná č. 1 v řízení opakovaně ohradila.³⁰ Pro vyloučení pochybností Žalovaná č. 1 opětovně uvádí, že „Citibank N.A., London Branch“ není označení neexistujícího subjektu, osoby odlišné od Citibank N.A. Právě naopak, „Citibank N.A.“ a „Citibank N.A., London Branch“ je z hlediska práva státu New York (zahrnujícího federální právo USA a státní právo státu New York) i anglického práva označení téže jedné zahraniční osoby – banky Citibank N.A. V řízení pak bylo prokázáno (viz část 3.2 výše), že připojení označení „London Branch“ a jejích identifikačních údajů je zcela standardní a běžné v případech, kdy jde o záležitost spadající pod působnost Citibank N.A. v Londýně, což je i případ zde projednávaných Pohledávek a Smluv, v rámci nichž Citibank N.A., London Branch zaujímá specifické postavení agenta pro zajištění (Security Agent) a plní práva a povinnosti s tím spojená. V řízení bylo dále prokázáno, že Citibank N.A., London Branch je podle příslušného cizího práva oprávněna v záležitostech, které spadají pod její působnost, uzavírat smlouvy a vystupovat jako účastník v soudních řízeních a soudy s ní takto jako s účastníkem jednají. Nikdo by přitom takové jednání nevykládal jako jednání neexistující osoby (non-subjekt), neboť je zřejmé, že výsledek jednání jde v konečném důsledku vždy na vrub právnické osoby – Žalované č. 1 – jako celku.
- [100] Podle § 23 ZMPS je pak třeba zahraničního práva, jehož se má použít podle ustanovení tohoto zákona, používat tak, jak se ho používá na území, na němž toto právo platí. Nejvyšší soud rovněž v minulosti judikoval, že použití cizího práva by zásadně mělo vést ke stejnému výsledku, jako kdyby je aplikoval orgán státu, o jehož právo jde.³¹ S ohledem na to nižší soudy postupovaly správně a v souladu s § 9 odst. 2 a § 23 ZMPS, když umožnily Žalované č. 1 vystupovat v tomto řízení stejným způsobem a pod stejným označením, jak je k tomu oprávněna podle příslušného cizího práva, a jednaly se Žalovanou č. 1 stejně, jako by s ní jednaly soudy v místě jejího vzniku.
- [101] Vzhledem k tomu, že identita subjektu (právnické osoby), o jehož práva a povinnosti v řízení jde, je v řízení (oběma soudům nižších stupňů i všem účastníkům) zcela zjevná,³² je závěr odvolacího soudu, že by namítaný nedostatek procesní způsobilosti nevedl bez dalšího k zastavení řízení, bezpochyby správný. Odvolací soud správně odkázal na § 17 odst. 2 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, podle kterého platí, že zřídí-li někdo právo nebo uloží-li povinnost tomu, co osobou není, přičte se právo nebo povinnost osobě, které podle povahy právního případu náleží. Na základě tohoto ustanovení odborná literatura dovozuje, že nesprávné označení účastníka by nemělo bránit projednání žaloby a soudy by měly z úřední povinnosti jednat se správným subjektem, případně minimálně postupovat podle § 43 odst. 1 OSŘ, není však možné zastavit

³⁰ Např. na ústním jednání dne 14. 9. 2021 (viz str. 20–21 protokolu), jakož i ve svých písemných podáních.

³¹ Viz např. rozsudek Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 29 ICdo 96/2016, ze dne 30. 12. 2019.

³² Jak vyplývá z Napadeného rozsudku, Rozsudku KS II. i projevů účastníků (viz také část 3.2 výše).

řízení.³³ Bylo by ostatně odepřením spravedlnosti a nepřipustným formalismem, pokud by soudy zastavovaly řízení v důsledku nepřesného či neúplného (z pohledu českého práva) označení účastníka v případě, kdy je označena část právnické osoby, přičemž je zjevná identita subjektu (právnické osoby jako celku), kterému z toho vznikají práva a povinnosti. Tím spíše, pokud takové označení vyplývá z cizího právního řádu, kterým se poměry takové osoby řídí.

[102] Potřebu odstranění procesního formalismu akcentuje ve své judikatuře také Ústavní soud – viz náleží Ústavního soudu ze dne 1. 4. 2016, sp. zn. II. ÚS 560/15:

„Nad uvedený rámec pak Ústavní soud ještě odkazuje na ustanovení § 17 odst. 2 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (srov. k tomu i konsolidovanou důvodovou zprávu k občanskému zákoníku, stranu 44, dostupnou pod <http://obcanskyzakonik.justice.cz/>). Zmiňované ustanovení dopadá na situaci, kdy existuje nedostatek postavení konkrétního subjektu, fakticky ale zúčastněného na právním jednání (důvodová zpráva v této souvislosti výslovně zmiňuje organizační složky právnických osob), a proto se práva a povinnosti z takového právního jednání vzniklé přičtou subjektu, u něhož nedostatek v právním postavení není a jemuž podle povahy okolností případu tato práva a povinnosti náleží. Bude přitom na obecných soudech, aby ve své judikatuře nový přístup k tzv. „ne-osobám“ zohlednily, a to včetně procesních souvislostí. V souladu s výše citovanou judikaturou Nejvyššího i Ústavního soudu jde však o zjevné promítnutí

³³ Viz JIRSA, J. a kolektiv. *Občanské soudní řízení (soudcovský komentář)*. Kniha I., § 1–78g občanského soudního řádu. Vydání třetí, doplněné a upravené. Praha: Wolters Kluwer ČR, a.s., 2019, komentář k ustanovení § 104: „Je nutné upozornit na podstatnou změnu, kterou přinesla rekodifikace soukromého práva. Podle § 17 odst. 2 obč. zák. platí, že zřídí-li někdo právo nebo uloží-li povinnost tomu, co osobou není, přičte se právo nebo povinnost osobě, které podle povahy právního případu náleží; toto ustanovení lze považovat za reakci zákonodárce na část judikatury českých soudů, které v obdobných případech odmítaly případ věcně projednat a s odkazem na nedostatek podmínek řízení (aktivní či pasivní žalobní legitimace) řízení zastavovaly. Tento formalismus byl (měl být) částečně v procesní rovině eliminován náleží Ústavního soudu ze dne 6.4.2004, sp. zn. IV. ÚS 22/03, který stanovil požadavek výzvy k odstranění vad podání před zastavením řízení, avšak zakotvení tohoto principu v rovině hmotněprávní se zdá být vhodným krokem, který by měl vést ke zvýšení právní jistoty. **V důsledku rekodifikace by již neměly být z nesprávného označení osoby, bude-li zjevná skutečná identita žalovaného subjektu, vyvozovány škodlivé následky pro toho, kdo vadné označení použil.**

Například za situace, kdy je obchodní korporace YOLA, s. r. o., všeobecně známá pod značkou ji vyráběné zábavní elektroniky FUNNYPLAYER, a spotřebitel, neúspěšný se svou reklamací zboží, zažaluje "FUNNYPLAYER" (nikoliv správně obchodní korporaci YOLA, s. r. o., jako výrobce a výhradního prodejce této elektroniky), nebude soud moci bez dalšího řízení o podané žalobě (ani po neúspěšné výzvě k odstranění vad podání ve smyslu ustanovení § 43 odst. 1 o. s. ř.) zastavit; naopak z úřední povinnosti začne jednat s obchodní korporací YOLA, s. r. o., jako s účastníkem řízení, neboť je vlastníkem značky "FUNNYPLAYER", má právní osobnost a z tohoto důvodu i způsobilost být účastníkem soudního řízení. V těchto a obdobných situacích je rozhodující, zda z uvedených žalobních tvrzení bude zřejmá skutečná identita subjektu, který má být účastníkem řízení, či nikoliv.

*Vzhledem k tomu, že však dosud není jisté, jak shora popsanou hmotněprávní změnu praxe uchopí (a jak se tato změna judikatorně projeví zejména v rozhodování vyšších soudů), doporučujeme i nadále dodržovat z opatrnosti dosavadní postup, tedy vydání usnesení podle § 43 odst. 1, ve kterém ve spojení s ustanovením § 5 soud žalobce poučí o tom, že označení žalovaného subjektu je vadné (že je například třeba žalovat nikoliv závod, ale přímo zahraniční právnickou osobu, případně vlastníka značky, nikoliv značku samotnou), a vyzve jej zcela konkrétně a adresně k odstranění vad žaloby; **zastavení řízení pro nedostatek podmínek není v těchto případech možné.**“ (zvýraznění přidáno)*

obecných principů, které jsou vlastní právnímu státu; je tedy nutné je v aplikační praxi reflektovat, ačkoliv s nimi předešlá právní úprava výslovně nepočítala.“

- [103] Z výše uvedeného plyne, že ani v případě, že by argumentace Žalobců o nedostatku procesní subjektivity Žalované č. 1 byla správná (což není, v řízení to bylo jasné prokázáno a soudy tuto otázku posoudily správně), nemohla by být dána zmatečnost Napadeného rozsudku. Bylo by možné hovořit maximálně o vadě řízení spočívající v nepřesnosti či neúplnosti označení Žalované č. 1, což koresponduje se závěrem odvolacího soudu, že namítaný nedostatek procesní subjektivity by k zastavení řízení bez dalšího nevedl. Nesprávné či neúplné označení účastníka řízení pak podle judikatury Nejvyššího soudu nepředstavuje důvod pro zrušení rozhodnutí dovolacím soudem, neboť taková vada nemohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci.³⁴

4.5 **Otázka č. 4: „Lze vůči pohledávkám více věřitelů přihlášeným do insolvenčního řízení jejich společným a nerozdílným věřitelem jako tzv. agentem pro zajištění započíst pohledávku dlužníka, která směřuje vůči takovému solidárnímu věřiteli (agentovi pro zajištění)?“**

- [104] Předmětná otázka se vztahuje k námitce Žalobce b), že Pohledávky Žalované č. 1 zanikly započtením. Žalobce b) však opomíjí, že závěr soudu o tom, že Pohledávky započtením nezanikly, je založen na více důvodech než pouze na závěru, že pohledávka Žalobce b) není vzájemná vůči Pohledávkám, které Žalovaná č. 1 vymáhá jako agent pro zajištění. Podle ustálené judikatury přitom platí, že pokud rozhodnutí odvolacího soudu spočívá na posouzení více právních otázek a řešení některé z těchto otázek nebylo dovoláním zpochybněno nebo některá z těchto otázek nespĺňuje předpoklady vymezené v § 237 OSŘ, není dovolání přípustné.³⁵ Totéž samozřejmě platí i tehdy, pokud je posouzení jedné námitky založeno na více samotných důvodech. Žalobce b) ve vztahu k žádnému dalšímu důvodu výše popsaného závěru nevymezuje žádnou otázku ve smyslu § 237 OSŘ (proti některým z nich se pak nevymezuje vůbec). Z toho jasné plyne, že dovolání ve

³⁴ Viz rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 25. 11. 2015, sp. zn. 30 Cdo 3214/2013: „Podle ustanovení § 242 o. s. ř., je-li dovolání přípustné, přihlédne dovolací soud též k vadám uvedeným v § 229 odst. 1, § 229 odst. 2 písm. a) a b) a § 229 odst. 3, jakož i k jiným vadám řízení, které mohly mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci. Dovolatelka namítá, že řízení je zatíženo vadami, které mají za následek nesprávné rozhodnutí ve věci. **Specifikuje však pouze jedinou vadu, kterou má být dle dovolatelky zmatečnost obou rozsudků soudu prvního stupně z důvodu nesprávného označení žalobce.** Dovolací soud nejprve konstatuje, že nesprávné označení účastníka řízení nezakládá zmatečnost rozhodnutí. **Přestože nesprávné označení účastníka řízení je vadou řízení, dovolací soud dospěl k závěru, že tato vada nemohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci, když z obsahu spisu dostatečně plyne, kdo byl účastníkem řízení a s kým bylo v řízení jednáno.** Dovolací soud neshledal, že by řízení bylo zatíženo jinými vadami, které by mohly mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci.“ (zvýraznění přidáno)

³⁵ Viz např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 30. 6. 2022, sp. zn. 29 ICdo 46/2020: „Judikatura Nejvyššího soudu je totiž ustálena v tom, že spočívá-li rozhodnutí odvolacího soudu na posouzení více právních otázek, z nichž každé samo o sobě vede samostatně k výsledku dosaženému rozhodnutím odvolacího soudu, není dovolání ve smyslu ustanovení § 237 o. s. ř. přípustné, jestliže řešení některé z těchto otázek nebylo dovoláním zpochybněno nebo jestliže některá z těchto otázek nespĺňuje předpoklady vymezené v ustanovení § 237 o. s. ř. Je tomu tak proto, že dovolací soud je vázán uplatněnými dovolacími důvody, včetně jejich obsahového vymezení, a z jiných než dovolatelem uplatněných důvodů napadené rozhodnutí přezkoumat nemůže.“

vztahu k předestřené otázce není přípustné, neboť její řešení nemůže na závěrech odvolacího soudu v Napadeném rozsudku nic změnit, tj. na jejím posouzení Napadený rozsudek nezávisí.

- [105] Odvolací soud v Napadeném rozsudku mj. uvedl, že důvodem vylučujícím zánik Pohledávek započtením, je skutečnost, že Žalovaná č. 1 namítla nesplatnost započítávané pohledávky Žalobce b) a Žalobce b) její splatnost neprokázal. Žalobce b) vyslovuje nesouhlas s tímto závěrem, nicméně nevymezuje žádnou otázku, které by měla zakládat přípustnost dovolání ve vztahu k tomuto závěru. Nadto samozřejmě platí, že závěr o neprokázání splatnosti tvrzené pohledávky představuje hodnocení důkazů, což přípustnost dovolání rovněž vylučuje.³⁶ S ohledem na závěry výše citované judikatury je tedy dovolání ve vztahu k předestřené otázce nepřipustné.
- [106] Mimo to jsou námitky vůči závěru o nesplatnosti pohledávky zjevně nepodložené. Jak Žalovaná č. 1 uvedla na jednání dne 25. 3. 2019 před soudem prvního stupně (viz str. 28 protokolu z jednání 25. 3. 2019-4. 4. 2019), údajná pohledávka Žalobce b) nemůže být splatná, neboť vůči Žalované č. 1 nikdy nebyla uplatněna. Pokud Žalobce b) tvrdí, že námitka započtení způsobila splatnost této pohledávky, jedná se o názor nesprávný. Za prvé, Žalobce b) formuloval započtení pouze eventuálně a výslovně jako „*obranu proti návrhu*“.³⁷ Takový způsob uplatnění procesní obrany (námitky započtení) však v rámci předmětného řízení nebyl možný, neboť Žalovaná č. 1 se v něm domáhala určení pravosti Pohledávek (jednalo se tedy o určovací nárok, nikoliv nárok na plnění). Za druhé, judikatura Nejvyššího soudu jasně stanoví, že úkon započtení pohledávky splatné na požádání věřitele nemá žádné právní účinky, jestliže jej věřitel učinil, aniž předtím vyzval dlužníka k zaplacení této pohledávky.³⁸ Součástí soudního spisu však není žádné právní jednání, kterým by Žalobce b) Žalovanou č. 1 skutečně vyzval k úhradě pohledávek. Žalobce b) nikdy údajnou pohledávku proti Žalované č. 1 neuplatnil. Výše popsané posouzení je tedy plně v souladu s judikaturou odvolacího soudu, což opět vylučuje přípustnost dovolání ve vztahu k tomuto posouzení i k otázce formulované Žalobcem b). Lze doplnit, že existují i další důvody, proč tvrzená pohledávka Žalobce b) nemohla být splatná, zejména pak proto, že Žalobce b) tvrzenou pohledávku nikdy jasně nevymezil a tato pohledávka je zcela neurčitá.

³⁶ Viz např. již výše zmíněné usnesení Nejvyššího soudu ze dne 26. 5. 2021, sp. zn. 23 Cdo 859/2021.

³⁷ Viz vyjádření Žalobce b) ze dne 22. 3. 2019.

³⁸ Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29. 1. 2020, sp. zn. 33 Cdo 3418/2019: „*Použitelností své dosavadní judikatury řešící otázku započtení vzájemných pohledávek podle § 581 zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku, ve znění účinném do 31. 12. 2013, při aplikaci § 1982 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku (dále opět jen „o. z.“), se Nejvyšší soud zabýval například v usnesení ze dne 29. 8. 2018, č. j. 33 Cdo 1534/2018, a dospěl ke kladnému závěru. Zdůvodnil, že závěry, které Nejvyšší soud přijal v usnesení ze dne 31. 1. 2006, sp. zn. 29 Odo 204/2003, uveřejněném ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod č. 64/2006, a v rozsudcích ze dne 25. 2. 2009, sp. zn. 33 Odo 1642/2006, ze dne 18. 9. 2013, sp. zn. 26 Cdo 3662/2012, a ze dne 28. 1. 2016, sp. zn. 33 Cdo 2850/2015, v nichž **dovodil, že úkon započtení pohledávky splatné na požádání věřitele nemá žádné právní účinky, jestliže jej věřitel učinil, aniž předtím vyzval dlužníka k zaplacení této pohledávky, se uplatní i za nové úpravy občanského zákoníku účinné od 1. 1. 2014, neboť platí (srov. § 1982 o. z.), že účinek zániku závazku nastává okamžikem, kdy se obě pohledávky stanou způsobilými k započtení, přičemž nesplatnou pohledávku proti splatné jednostranně započíst nelze a nelze tak učinit ani pro futuro (srov. komentář k § 1982 C.H.Beck Občanský zákoník V. Závazkové právo. Obecná část /§ 1721 – 2054/, 1. vydání, 2014, str. 1132 až 1134). Na výše uvedeném nemá dovolací soud důvod čehokoliv měnit.***“ (zvýraznění přidáno)

[107] Nižší soudy v průběhu řízení uvedly i řadu dalších důvodů vylučujících možnost zániku Pohledávek započtením. Odvolací soud např. v odst. 58 Kasačního rozhodnutí uvedl, že se ztotožňuje se závěry soudu prvního stupně (viz odst. 47 Rozsudku KS I.), který uvedl, že:

- (a) Zkoumání tvrzené pohledávky by nepřiměřeně zatížilo soudní řízení potřebou rozsáhlého dokazování, přičemž takový postup by byl ne hospodárný a v rozporu se zásadou ochrany věřitelů.³⁹ Nutno doplnit, že v rámci Napadeného rozsudku (odst. 10) odvolací soud potvrdil správnost postupu soudu prvního stupně v řízení, tj. potvrdil jako správné i jeho rozhodnutí se tvrzenou pohledávkou Žalobce b) blíže nezabývat a neprovádět k ní dokazování. Proti tomu se Žalobce b) v dovolání rovněž nevymezuje.
- (b) Pohledávky, které mají být předmětem započtení, nejsou vzájemné, neboť tvrzená pohledávka Žalobce b) dle způsobu, jakým ji Žalobce b) vymezuje, ani nemíří vůči Žalované č. 1, ale vůči ovládajícím osobám Žalobce b).
- (c) Uplatněné nároky (v rámci tohoto řízení) nejsou stejného druhu, neboť Žalovaná č. 1 se domáhá určení pravosti a výše Pohledávek, zatímco Žalobce b) uplatňuje nárok na náhradu škody (to již bylo vysvětleno výše).
- (d) Započtení tvrzené pohledávky Žalobce b) na Pohledávky Žalované č. 1 by představovalo zvýhodňující právní jednání vůči Žalované č. 1, a bylo tak v rozporu se základní zásadou insolvenčního řízení obsaženou v § 5 písm. a) InsZ. V takovém případě by se totiž Žalované č. 1 dostalo v podstatě plného uspokojení Pohledávek a ostatní věřitelé by z pohledávky Žalobce b) vůči Žalované č. 1 nebyli uspokojováni. Pokud by Žalobce b) skutečně disponoval tvrzenou pohledávkou, měl jí uplatnit samostatně a z výtěžku z ní uspokojit své věřitele poměrně.

[108] S ohledem na to, že odvolací soud v odst. 45 Napadeného rozsudku odkázal na své závěry v odst. 58 Kasačního rozhodnutí, plyne z Napadeného rozsudku i souhlas s výše popsány mi důvody nemožnosti zániku Pohledávek uvedené soudem prvního stupně. Ani tyto důvody však Žalobce b) v rámci dovolání nezpochybňuje.

[109] Konečně i jediný Žalobcem b) zpochybněný závěr odvolacího soudu, že pohledávky nejsou vzájemné i proto, že Žalovaná č. 1 v daném řízení uplatňuje Pohledávky z pozice agenta pro zajištění, je zcela správný. Agent pro zajištění je zvláštní subjektem pověřeným vymáháním pohledávek/realizací zajištění vlastním jménem. Postavení agenta pro zajištění v rámci českého právního řádu upravuje zákon č. 190/2004 Sb., zákon o dluhopisech. Ten v § 20 odst. 2 stanoví: „Agent pro zajištění vykonává práva věřitele, zástavního věřitele nebo jiného příjemce zajištění vlastním jménem ve prospěch oprávněných osob; to platí i pro případ insolvenčního řízení, výkonu rozhodnutí nebo exekuce týkajících se zástavce nebo jiného poskytovatele zajištění nebo

³⁹ V tomto ohledu soud prvního stupně odkázal na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 1. 10. 2018, sp. zn. 28 Cdo 5711/201, který uvádí: „Lze-li očekávat, že by námitka započtení vznesená podle § 98 věty druhé OSŘ s ohledem na obtížnost zkoumání existence a výše započítávané pohledávky nepřiměřeně prodlužovala řízení o pohledávce uplatněné žalobou, je možné konstatovat nemožnost započtení pohledávky pro nejistotu a neurčitost.“

jejich majetku. Plnění získané ze zajištění (dále jen „získané plnění“) náleží oprávněným osobám v poměru určeném v emisních podmínkách; je-li agent pro zajištění bankou nebo obchodníkem s cennými papíry, považuje se získané plnění v tomto rozsahu za majetek zákazníka podle zákona o podnikání na kapitálovém trhu.“

- [110] Výše uvedenou charakteristiku lze přiměřeně vztáhnout i na postavení Žalované č. 1 (ač její postavení jakožto agenta pro zajištění zakládají smluvní ujednání řídící se cizím právem). Z uvedeného přitom jasně plyne, že nemůže být přípustné, aby proti subjektu, který v konkrétním případě v rámci pozice agenta pro zajištění vymáhá pohledávky, bylo možné započíst pohledávky vyplývající z jiných vztahů, neboť plnění z vymáhaných pohledávek agentu pro zajištění nenáleží. Opačný závěr by byl v rozporu s principy institutu agenta pro zajištění.

4.6 Otázka č. 5: „Může zástupce skutečného věřitele pohledávky přihlásit pohledávku skutečného věřitele do insolvenčního řízení vlastním jménem a na vlastní účet?“

- [111] Předmětná otázka nemůže založit přípustnost dovolání, neboť na ní Napadený rozsudek nezávisí. V Napadeném rozsudku není uvedeno, že by Žalovaná č. 1 vystupovala jako zástupce Věřitelů v procesním smyslu, jak se snaží podsunout Žalobce b). Pokud nižší soudy hovořily o tom, že Žalovaná č. 1 zastupuje Věřitele, měly tím na mysli její postavení jakožto agenta pro zajištění.

- [112] Ze zjištění nižších soudů potom jasně plyne:

- (a) V SSN, SSCF a ICA byla Žalovaná č. 1 pověřena k vymáhání Pohledávek jako agent pro zajištění (odst. 46.6 Rozsudku KS II.).
- (b) Ve Smlouvách byl dále ve prospěch Žalované č. 1 jako agenta pro zajištění sjednán tzv. paralelní dluh (čl. 27.4 SSCF, čl. 19.2 ICA, čl. 13.6 SSN), který zakládal samostatnou pohledávku Žalované č. 1 vůči Žalobci b) z titulu ručitelských závazků v případě, kdy by Žalovaná č. 1 nemohla podle práva příslušné jurisdikce zastupovat věřitele (odst. 46.12 Rozsudku KS II.).
- (c) Existence těchto oprávnění byla potvrzena expertními stanovisky odborníků na právo, kterým se Smlouvy řídí (newyorské a anglické právo) (odst. 46.7 Rozsudku KS II.).

- [113] O oprávnění Žalované č. 1 vymáhat Pohledávky tedy nemůže existovat nejmenších pochyb, což je ze skutkových zjištění nižších soudů zcela zřejmé.

4.7 Otázka č. 6: „Je v rozporu s veřejným pořádkem České republiky, jestliže si česká osoba se zahraniční osobou sjednají ručitelský závazek, podle kterého česká osoba odpovídá takové osobě za dluhy primárního dlužníka stejně jako primární dlužník i přesto, že si ani primární dlužník ani ručitel od věřitele ničeho nepůjčili (a závazek tak nemá kauzu)?“

- [114] Předmětná otázka nemůže založit přípustnost dovolání, neboť Napadený rozsudek na řešení této otázky nezávisí (odvolací soud ve vztahu k této otázce neučinil v Napadeném rozsudku žádný

právní závěr, neboť dospěl ke skutkovému závěru, že napadené závazky kauzu mají).⁴⁰ Námitky Žalobce b) jsou tedy postaveny na odlišném skutkovém stavu (že kauza neexistuje), resp. nepravdivých tvrzeních, která neodpovídají skutkovým zjištěním nižších soudů. Skutkové závěry odvolacího soudu však nejsou předmětem dovolacího přezkumu, a tedy dovolání není přípustné.⁴¹ Dovolání pak není ani důvodné, neboť soudy správně uzavřely, že ručitelské závazky Žalobce b) kauzu mají. Argumentace Žalobce b) vychází z nepochopení významu pojmu „kauza“ závazku.

- [115] Za prvé, není pravdou, že by si primární dlužníci ze SSN či SSFC (Žalovaná č. 2 a 3) „nic nepůjčili“. Ze skutkových zjištění soudu prvního stupně plyne, že Žalovaná č. 3 na základě SSCF obdržela finanční prostředky v celkové výši 35 mil. EUR (viz odst. 34.89 a 34.90 Rozsudku KS II.) a že na základě SSN byly v roce 2014 vydány věřitelům Dluhopisy nahrazující Staré dluhopisy z roku 2010, jejichž prodejem Žalovaná č. 2 získala cca 490 mil. EUR (viz odst. 34.72.3 nebo 37.17 Rozsudku KS II.). Dovolací otázka tak předjímá jiný než soudy zjištěný skutkový stav.
- [116] Ze skutkových zjištění nižších soudů dále plyne, že ručitelské závazky Žalobce b) kauzu měly, tj. byla zjištěna existence hospodářského důvodu pro převzetí ručitelských závazků ze strany Žalobce b) (viz odst. 63 a 75 Rozsudku KS II.). Ručitelské závazky byly převzaty, aby nahradily předchozí (vyšší) ručitelské závazky Žalobce b) z roku 2010 a aby Skupina NWR (včetně Žalobce b) obdržela finanční prostředky pro další fungování. V neposlední řadě Žalobce b) obdržel za ručení přímou finanční odměnu (viz např. odst. 34.86 a násl. Napadeného rozsudku). Žalobcem b) předestřená dovolací otázka tak i v tomto směru předjímá jiný než soudy zjištěný skutkový stav.
- [117] V kontextu výše uvedeného je tak argumentace Žalobce b), že ručitelské závazky nemají kauzu, zcela nesrozumitelná. Závazek má kauzu, pokud je uzavřen za nějakým účelem, přičemž není podstatné, za jakým.⁴² Kauza tedy neznamená výhodnost závazku (čímž Žalovaná č. 1 netvrdí, že Restrukturalizace 2014 nebyla pro Žalobce b) výhodná, právě naopak – došlo díky ní k významnému snížení dluhů Žalobce b)) ani to, že by druhá strana závazku musela obdržet protiplnění v jakékoliv formě, jak se domnívá Žalobce b). Naopak i české právo zná kauzální závazky/právní jednání bez protiplnění – např. ručení, darování či přistoupení k dluhu. Nicméně argumentace absencí protiplnění nedává smysl i proto, že Žalobce b) v daném případě protiplnění obdržel.
- [118] Ani hodnocení Žalobce b) (pokud by bylo správné), že ručitelské závazky materiálně nepředstavují ručení, ale přímé dlužnictví, či že se tyto závazky odlišují od ručení podle českého práva (v úpravě jejich akcesority a subsidiarity), nemůže z principu vést k závěru, že tyto závazky

⁴⁰ Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 1. 7. 2016, sp. zn. 26 Cdo 7/2016: „V takto nastíněné poloze je tudíž uvedená otázka vyloučena z dovolacího přezkumu už proto, že v dovolacím řízení lze přezkoumávat pouze správnost právních závěrů, které odvolací soud přijal; „neexistující“ právní závěry přezkoumávat nelze.“

⁴¹ Viz např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 13. 12. 2021, sp. zn. 22 Cdo 1673/2021.

⁴² PELIKÁNOVÁ, Irena a Robert PELIKÁN. § 1791 (Kauza). In: ŠVESTKA, Jiří, Jan DVOŘÁK, Josef FIALA aj. Občanský zákoník: Komentář, Svazek V, (§ 1721-2520) [Systém ASPI]. Wolters Kluwer: „Je přitom jedno, o jaký účel půjde (s výjimkou účelů nedovolených, srov. dále), nějaký tu ale být musí. Tak zaváží-li se dát někomu sto korun, je jedno, zda tak činím, abych částku např. směnil za nějaké zboží, nebo abych příjemce obdaroval. K něčemu z toho ovšem můj závazek směřovat musí.“

nemají kauzu. Absence kauzy totiž nemůže být bez dalšího způsobena jednotlivými podmínkami závazku, ale pouze tím, že závazek nemá hospodářský důvod. To však není tento případ.

- [119] Pokud pak Žalobce b) namítá, že ručitelské závazky nemají kauzu, protože směřují i přímo vůči Žalované č. 1 a Žalobce b) si od Žalované č. 1 „nic nepůjčil“, jedná se rovněž o argumentaci nesprávnou. Jak bylo popsáno v kapitolách 4.5 a 4.6 výše, Žalované č. 1 bylo Smlouvami založeno právo vymáhat pohledávky vyplývající z ručitelských závazků Žalobce b) z důvodu její pozice jakožto agenta pro zajištění (Security Agent). I zde je tedy naprosto jasný hospodářský důvod tohoto smluvního nastavení – zachovat kontinuitu zajištění a koncentrovat oprávnění k vymáhání pohledávek desítek subjektů (Věřitelů) z různých jurisdikcí v jedné osobě, která je k tomu v transakční dokumentaci určena a má k tomu potřebný aparát, a to v zájmu zjednodušení, zlevnění a zpřehlednění celého procesu a účinnějšího prosazování práv jednotlivých Věřitelů (držitelů Dluhopisů dle SSN, resp. poskytovatelů úvěru dle SSCF).
- [120] Nutno doplnit, že ač Žalobce b) v úvodu dovolání předestírá výše citovanou otázku (tj. zda může být tvrzený závazek podle zahraniční úpravy v rozporu s veřejným pořádkem, když údajně nemá kauzu), v rámci dalších částí dovolání tuto otázku opouští a tvrdí, že „*ručitelský závazek představuje nepojmenovanou smlouvu, která se řídí českým právem a nemá kauzu*“ (část VIII. c) jeho dovolání, zvýraznění přidáno). Ze zjištění nižších soudů přitom plyne jasný závěr, že Smlouvy a ručitelské závazky se řídí anglickým (SSFC a ICA), resp. newyorským právem (SSN) na základě výslovného ujednání stran v jednotlivých Smlouvách. Na základě odborných právních stanovisek soudy poté učinily závěr, že ručitelské závazky jsou podle práva, kterým se řídí, platné a vymahatelné (odst. 34.133 a násl. Rozsudku KS II.).
- [121] Argument o rozporu ručitelských závazků (řídících se anglickým a newyorským právem) s veřejným pořádkem Žalobce b) v dalších částech dovolání zakládá na tvrzení, že se jedná o neodvolatelné a bezpodmínečné (absolutní) ručení, které české právo nezná. Ani tento argument nemůže obstát. Rozpor s veřejným pořádkem nemůže být dán tím, že závazek podle cizího práva na základě ujednaných podmínek neodpovídá dispozitivní úpravě ručení podle českého OZ. Absolutní ručitelský závazek není v rozporu ani s českým právem, natož, aby byly jeho účinky v rozporu s českým veřejným pořádkem. České právo umožňuje smluvní úpravu podmínek ručení a zároveň umožňuje uzavření nepojmenovaného závazku. České právo pak výslovně upravuje i právní jednání, kterými se lze bez dalšího zavázat za dluh třetí osoby – např. přistoupení k dluhu podle § 1892 OZ. České právo zná a připouští i zajišťovací instituty, které nejsou ani akcesorické, ani subsidiární – např. finanční záruka podle § 2029 OZ.⁴³ Rozpor s veřejným pořádkem tak nemůže být dán, neboť jej může založit jen taková aplikace cizí právní normy, která je v rozporu se zcela základními zásadami právního řádu, zejména právními předpisy, které jsou součástí ústavního pořádku. Výhrada veřejného pořádku představuje výjimečné a krajní opatření.

⁴³ Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 30. 6. 2020, sp. zn. 29 Cdo 2151/2019: „*Nevyplývá-li z obsahu bankovní záruky něco jiného, má tato záruka povahu bezpodmínečné bankovní záruky (tj. záruky na první výzvu a bez námitek). Při této formě bankovní záruky se neuplatní ani princip akcesority, ani princip subsidiarity.*“

[122] Nad rámec výše uvedeného lze doplnit, že Žalobce b) žádné z výše popsanych tvrzení neuvedl v odvolání proti Napadenému rozsudku. Pokud Žalobce b) namítá, že odvolací soud některá z těchto tvrzení v Napadeném rozsudku nedostatečně posoudil, jedná se tudíž o námitku irelevantní.

4.8 Otázka č. 7: „Zahrnuje zmocnění k převzetí ručitelského závazku také zmocnění k volbě zahraničního práva takového ručitelského závazku, jestliže takové zmocnění není v plné moci výslovně uvedeno?“

[123] Předmětná otázka nezakládá přípustnost dovolání, neboť je založena na argumentaci neodpovídající skutkovým zjištěním nižších soudů⁴⁴ a odpověď na předestřenou otázku je triviální a zjevná (tj. zjevná ze zákona).⁴⁵

[124] Ze skutkových zjištění nižších soudů vyplývá, že:

- (a) Smlouvy za Žalobce b) podepisoval pan Boudewijn Wentink. Pan Wentink byl k podepsání Smluv zmocněn plnou mocí vystavenou Žalobcem b), která dávala panu Wentinkovi široké oprávnění k uzavírání a podepsání různých dokumentů souvisejících se zamýšlenou restrukturalizací. Příloha č. 1 k plné moci mezi tyto dokumenty explicitně řadí mj. SSN, SSCF a ICA (odst. 34.79 a 34.80 Rozsudku KS II.).
- (b) Tato plná moc byla schválena rozhodnutím představenstva Žalobce b) ze dne 2. 9. 2014. V rámci tohoto zasedání představenstvo schválilo podmínky transakce a související dokumenty. Členové představenstva měli příležitost se seznámit s konečným zněním dokumentů (včetně SSN, SSCF a ICA) a výslovně prohlásili, že se seznámili s obsahem příslušné dokumentace, schválili podmínky transakce a předpokládané dokumenty (odst. 34.76 a 34.77 Rozsudku KS II.).

[125] Z výše uvedeného tedy plyne, že pan Wentink byl výslovně zmocněn k podpisu kompletních SSN, SSCF a ICA, které již obsahovaly doložky o volbě práva. Vzhledem k tomu, že pan Wentink byl zmocněn k podpisu Smluv jako celku, je nesmyslná námitka, že nebyl zmocněn k podpisu všech ujednání, které Smlouvy obsahují. Argumentace Žalobce b) se jeví o to absurdnější v dané situaci, kdy byly Smlouvy uzavírány mnoha zahraničními subjekty sídlícími v různých státech. V takovém případě je běžnou praxí, že bude smluvně ujednána volba rozhodného práva, neboť smluvní strany nebudou mít zájem spoléhat na mnohdy nejasná kolizní ustanovení právních řádů.

[126] Nemůže obstát ani tvrzení Žalobce b), že k uzavření doložky o volbě práva je nutné výslovné zmocnění, tedy další zmocnění nad rámec obecného zmocnění k uzavření právního jednání. Jak nižší soud správně dovodily, z žádného právního předpisu neplyne nutnost výslovného zmocnění k uzavření doložky o volbě práva. Takový požadavek by zároveň nedával žádný smysl.

[127] Teoretické výklady Žalobce b) o jakési nezávislosti doložky o volbě práva na hlavním závazku jsou zcela irrelevantní. Doložku o volbě práva lze sice do jisté míry chápat jako autonomní smluvní ujednání, nicméně tato doložka se stále pojí s hlavním závazkem a v zásadní míře

⁴⁴ Viz např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 13. 12. 2021, sp. zn. 22 Cdo 1673/2021.

⁴⁵ Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27. 3. 2018, sp. zn. 22 Cdo 6082/2017.

definuje jeho obsah (bez spojení se závazkem doložka o volbě práva nemá význam). Určení rozhodného práva určuje obsah práv a povinností, které nejsou do detailu upraveny ve smlouvě, a v některých případech dokonce i to, zda je závazek vůbec platný a vymáhatelný.

- [128] Z praktického hlediska potom platí, že uzavření jakékoliv smlouvy s mezinárodním prvkem v sobě implicitně zahrnuje i volbu práva, kterým se smlouva bude řídit. Buď se účastníci rozhodnou explicitně určit ve smlouvě rozhodné právo, nebo se rozhodnou, že souhlasí s určením práva na základě kolizních norem. Požadovat dodatečné zmocnění k ujednání o záležitosti, která je pro takové právní jednání imanentní (tedy volba práva), postrádá smysl.
- [129] I zde je pak nutno doplnit, že ani žádné z tvrzení popsanych v této kapitole Žalobce b) neuvedl v odvolání proti Napadenému rozsudku.

4.9 Otázka č. 8: „Jestliže ustanovení smlouvy o volbě práva stanoví, že cizím právem se řídí „smlouva a veškeré mimosmluvní povinnosti, které z této smlouvy plynou nebo které s ní souvisí“, vztahuje se volba práva i na ručitelský závazek za dluhy vyplývající z takové smlouvy?“

- [130] Předmětná otázka nemůže založit přípustnost dovolání, neboť se vůbec netýká závěrů, které soudu učinily (a Napadený rozsudek tedy na ní nezávisí).⁴⁶ Zároveň tato námitka vychází z tvrzení neodpovídajících skutkovým zjištěním nižších soudů.⁴⁷
- [131] Předestřená otázka se týká ručitelského závazku Žalobce b) v SSCF a doložky o volbě práva v čl. 40 SSCF, která stanoví „smlouva a veškeré mimosmluvní povinnosti, které z této smlouvy plynou nebo které s ní souvisí, se řídí, anglickým právem“. Na základě toho Žalobce b) v odstavci 85. dovolání rozvíjí argumentaci, že ručitelský závazek za dluhy ze SSCF není mimosmluvní povinností, takže na něj doložka nedopadá. Žalobce b) však zjevně záměrně ignoruje skutečnost, že ručitelský závazek Žalobce b) byl přímo součástí SSCF (čl. 18). To jasně potvrdil soud prvního stupně (viz odst. 59.12 Rozsudku KS II.: „V poměrech projednávané věci je podstatné, že volba rozhodného práva byla obsažena přímo v ustanoveních Smluv, v nichž byly inkorporované ručitelské závazky žalobkyně b)“).
- [132] Odpověď na otázku, zda na ručitelský závazek inkorporovaný ve smlouvě dopadá ujednání v téže smlouvě (které stanoví, že smlouva se řídí jistým právem), je pak zcela zjevná a triviální, protože tato otázka nemůže zakládat přípustnost dovolání. Je ostatně zřejmé, že pokud by strany SSCF zamýšlely, aby se ručitelský závazek řídil jiným právem než všechna ostatní ujednání SSCF nebo závazky, které zakládá, bylo by to v SSCF výslovně uvedeno.
- [133] Konečně i v tomto případě platí, že žádné z tvrzení popsanych v této kapitole Žalobce b) neuvedl v odvolání proti Napadenému rozsudku.

⁴⁶ Viz výše citované usnesení Nejvyššího soudu ze dne 1. 7. 2016, sp. zn. 26 Cdo 7/2016.

⁴⁷ Viz např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 13. 12. 2021, sp. zn. 22 Cdo 1673/2021.

4.10 Otázka č. 9: „Lze spojit řízení pravosti a výši přihlášené pohledávky s řízením o odpůřčí žalobě insolvenčního správce?“

- [134] Předmětná otázka nepředstavuje otázku ve smyslu § 237 OSŘ, nýbrž námitku vady řízení, která nemůže založit přípustnost dovolání. Navíc se jedná o námitku zjevně nepodloženou, neboť přípustnost spojení řízení o žalobě na určení pravosti a výše přihlášené pohledávky s řízením o odpůřčí žalobě insolvenčního správce, kdy řízení spolu skutkově souvisí, vyplývá z konstantní judikatury dovolacího soudu, s níž je postup nižších soudů v tomto řízení v souladu.⁴⁸
- [135] V dané věci není pochyb o tom, že byly dány podmínky pro spojení řízení o Určovací žalobě a Odpůřčí žalobě podle § 112 OSŘ, neboť věci spolu skutkově souvisí. Předpokladem posuzování neúčinnosti Smluv je jejich platnost a důvodem popření Pohledávek byla i údajná neúčinnost Smluv.
- [136] Žalovaná č. 1 pak nerozumí tomu, jak by i případné nesprávné spojení věcí (k němuž však nedošlo) mohlo mít vliv na správnost Napadeného rozsudku. Na věcnou správnost závěrů odvolacího soudu nemůže mít vliv Žalobcem b) namítané pomocné označení stran sporu (které neznamena, že soud důsledně nedbal pravidel rozdělení důkazního břemene) či pořadí závěrečných řečí.
- [137] Žalovaná č. 1 konečně dodává, že ke spojení řízení došlo na návrh Žalobce a), tedy nikoliv z vůle kteréhokoli ze žalovaných. Zároveň Žalovaná č. 1 doplňuje, že ani tato námitka nebyla vznesena v rámci odvolání proti Napadenému rozsudku.

4.11 Otázka č. 10: „Může být důvodem pro vyloučení zástupce účastníka řízení to, jakým způsobem zástupce účastníka řízení „vede obhajobu“?“

- [138] Předmětná otázka nepředstavuje otázku ve smyslu § 237 OSŘ, nýbrž námitku vady řízení, která nemůže založit přípustnost dovolání. Navíc se jedná o námitku zavádějící.
- [139] Žalobce b) neuvádí pravdu, když tvrdí, že důvodem pro vyloučení jeho původního právního zástupce Mgr. Petra Kuhna (dále jen „**Mgr. Kuhn**“) nebyl rozpor jeho zájmů se zájmem Žalobce b), ale „způsob vedení řízení“ z jeho strany, resp. způsob „jak vedl obhajobu“. Důvodem pro vyloučení Mgr. Kuhna soudem prvního stupně totiž bylo zjištění, že byl v době 2006–2014 partnerem advokátní kanceláře White & Case (se specializací na restrukturalizace a insolvence).⁴⁹ Tato kancelář připravovala restrukturalizaci skupiny NWR (Restrukturalizace 2014), v jejímž rámci došlo k uzavření Smluv. Možno doplnit, že v rámci řízení se soudy zabývaly i námitkami ze strany Žalobců, že Restrukturalizace 2014 byla provedena v rozporu se zájmy Žalobce b) nebo že Žalobce b) byl ze strany Žalované č. 2 a Žalované č. 3 ve spolupráci s advokátní kanceláří White & Case k něčemu přinucen či uveden v omyl atd. Tyto skutečnosti zjevně poukazují na

⁴⁸ Viz např. rozsudek Nejvyššího soudu České republiky ze dne 31. 3. 2014, sp. zn. 29 ICdo 13/2012: „V případě, že přihlášený věřitel podá žalobu na určení práva na uspokojení pohledávky ze zajištění a insolvenční správce podá v rámci téhož řízení (§ 97 odst. 1 o. s. ř.) odpůřčí žalobu, insolvenční soud zásadně obě žaloby v tomto řízení projedná a rozhodne o nich; o tom, že by tu nebyly podmínky pro spojení věcí (§ 97 odst. 2 o. s. ř.) nemá Nejvyšší soud žádné pochybnosti. Naopak, kdyby oba incidenční spory v rámci insolvenčního řízení byly zahájeny samostatně, byly by dány předpoklady pro jejich spojení (§ 112 odst. 1 o.s.ř.).“

⁴⁹ Viz str. 67 protokolu z jednání před soudem prvního stupně ze dnů 29. 10. 2018 – 31. 10. 2018.

existenci střetu zájmů mezi Žalobcem b) a Mgr. Kuhnem. Nicméně, vzhledem k nepřipustnosti dovolání není třeba tuto otázku dále rozebírat.

- [140] Vyloučení Mgr. Kuhna v tomto řízení rozhodně nepředstavovalo zásah do ústavního práva Žalobce b) na volbu zástupce, jak se snaží v dovolání tvrdit. To již konstatoval Ústavní soud při posuzování ústavní stížnosti Žalobce b) podanou právě proti usnesení, jímž byl Mgr. Kuhn vyloučen z řízení, kterou usnesením ze dne 19. 3. 2019, sp. zn. III. ÚS 4246/18 odmítl.
- [141] Zároveň platí, že vyloučení Mgr. Kuhna, i kdyby nebylo oprávněné, nemohlo mít žádný vliv na správnost Napadeného rozsudku. Tento závěr ostatně plyne již z předmětného usnesení Ústavního soudu v této věci: „*Současně Ústavní soud dodává, že stěžovatelkou rozporovaný postup krajského soudu by neměl mít na její procesní práva takový vliv, který naznačuje v ústavní stížnosti. Sama stěžovatelka totiž v ústavní stížnosti uvádí, že dané insolvenční řízení vyžaduje dlouhodobou přípravu celého týmu právníků (advokátů), proto by pro stěžovatelku snad neměl být – s jejími základními procesními právy skutečně kolidující – problém nechat se v předmětném řízení zastupovat jiným advokátem obdobně obeznámeným s danou materií, zvláště pak za situace, kdy jí k tomu krajský soud poskytl téměř pět měsíční lhůtu.*“⁵⁰ Žalobce b) ostatně v dovolání nijak nevysvětluje, jak by vyloučení Mgr. Kuhna mohlo mít vliv na správnost Napadeného rozsudku.

4.12 K dalším námitkám Žalobce b)

4.12.1 K dalším námitkám v části VIII. dovolání

- [142] Žalobce b) zejména v části VIII. dovolání vznáší řadu dalších námitek, které nebyly adresovány výše. Mezi tyto námitky patří zejména, že ručitelské závazky představují nepoctivý výkon práva a jsou neplatné podle § 588 OZ, že pan Wentink nebyl zmocněn k podpisu Smluv, že pan Wentink byl při podpisu Smluv ve střetu zájmů.
- [143] Tyto námitky se nevztahují k žádné otázce, kterou Žalobce b) odůvodňuje přípustnost dovolání, přičemž s ohledem na to takové námitky nemohou založit přípustnost dovolání ani v případě, že by se týkaly právních závěrů.⁵¹ Z převážné části se navíc jedná o námitky založené na skutkových tvrzeních neodpovídajících skutkovým zjištěním nižších soudů a v mnoha případech i na zjevných nepravdách (viz např. poměrně těžko uvěřitelné tvrzení Žalobce b), že z dokazování vyplynulo, že pan Wentink k podpisu Smluv nebyl zmocněn, vznesené přesto, že v rámci řízení byla příslušná plná moc provedena jako důkaz – viz kapitola 4.8 výše). S ohledem na to není důvod se těmito námitkami v rámci dovolacího řízení zabývat a blíže se k nim vyjadřovat.

4.12.2 K tvrzení, že ručitelský závazek zanikl (část IX. dovolání)

- [144] K tvrzením obsaženým v části IX. dovolání Žalobce b), že ručitelské závazky Žalobce b) již zanikly, postačí konstatovat, že ani tato tvrzení nemohou zakládat přípustnost dovolání, neboť

⁵⁰ Usnesení Ústavního soudu ze dne 19. 3. 2019, sp. zn. III. ÚS 4246/18.

⁵¹ Viz např. výše citovaný rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 15. 5. 2017, sp. zn. 23 Cdo 313/2017.

Žalobce b) ve vztahu k nim nevymezuje žádnou otázku ve smyslu § 237 OSŘ. Kromě toho soudy jasně vysvětlily, že tato námitka je nedůvodná (viz odst. 70 Rozsudku KS II.).

5. ZÁVĚREČNÝ NÁVRH

[145] S ohledem na vše výše uvedené proto Žalovaná č. 1 navrhuje, aby dovolací soud dovolání Žalobce a) i dovolání Žalobce b) odmítl jako nepřipustná, a, pokud je neodmítne, aby dovolání jako nedůvodná zamítl, a přiznal Žalované č. 1 náhradu nákladů řízení.

Citibank N.A., London Branch